

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

IN DE SLOPPEN VAN LONDEN

N° 2434

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

In de Sloppen van Londen

HOOFDSTUK I

DE KENNISMAKING

De deur in de vestibule ging heel, heel langzaam open.

Die deur bevond zich naast de monumentale trap, en was aan de andere zijde geflankeerd door het vergulde rasterwerk van de liftkool.

Als de grote middenlamp in de vestibule had gebrand, zou dus de deur in de schaduw zijn geweest.

Alles was echter donker, want het was bijna half twee in de nacht en

alles in het deftige herenhuis scheen te slapen. Behalve dan natuurlijk de man, die de deur zo zacht deed bewegen.

De kler werd hoe langer hoe groter, en was eindelijk breed genoeg doorgang te verlenen aan degene, die op zulk een ontijdig uur de vestibule binnen kwam.

De binnentredende liet de deur op een smalle kier openstaan, misschien om zijn terugtocht te dekken, en stak toen

haastig, zonder het minste geluid te maken, met grote glijdende stappen de ruime vestibule in de gehele breedte over.

Het was klaarblijkelijk een man die gewend was, zijn aanwezigheid geheim te houden, zo hem dit nodig voorkwam.

Hij stond nu bij de voordeur, bekeek even de ketting en betastte die even met zijn vingers.

Het onderzoek scheen hem tevreden te stellen, en hij nam de ketting behoedzaam uit de koperen haak zonder dat het metaal ook maar het minste geluid maakte.

Met dezelfde katachtige stappen liep de nachtelijke bezoeker naar de deur die zich rechts in de vestibule bevond, opende deze zonder moeite, keek even rond, en deed toen de deur weer dicht.

Tenslotte ging hij de trap op. Een muís had zelfs meer leven gemaakt dan de vilten zolen van de man veroorzaakten op de dikke loper.

Daarboven was het stikdonker; de man bleef even staan, tastte in zijn zak, en haalde een elektrische zaklamp te voorschijn.

Hij knipte het instrument aan, en voor een ondeelbaar kort ogenblik trof het schijnsel zijn gelaat, een gelaat met brede kaken, kleine, dicht bij elkaar geplaatste ogen van een onbestemde kleur, en borstelige, in elkander gegroei-de wenkbrauwen.

Hij liet het licht van zijn lamp even door de ruime gang spelen, die hij nu bereikt had, legde het toen op een klein tafeltje, bestemd voor kranten en brieven, en bond zich een rode, driehoekig opgevouwen zakdoek zodanig voor het gelaat, dat er niet veel meer te zien viel dan de ogen.

Tenslotte nam hij in de linkerhand een versleten valies, in de rechter zijn lamp, en zette zijn tocht voort door het stille, slapende huis.

Nu en dan bleef hij even staan om te luisteren, maar zijn geoeffend oor ving niet het minste gerucht op.

Bij de eerste de beste deur, hoog en breed als in een paleis, bleef hij staan, en draaide weer met diezelfde voorzichtigheid, die hem tot een tweede na-

tuur scheen te zijn geworden, de kruk om.

Een ogenblik later keken de kleine roofdierogen in een groot vertrek, dat bijna een zaal mocht worden genoemd, en dat niet minder dan vijf hoge ramen had, waarvoor de gordijnen waren dichtgetrokken.

Er stonden fraaie, ouderwetse meubelen, in de stijl van Lodewijk XV. Het was de grote receptiezaal van het huis, en dat wist de bezoeker blijkbaar niet, want hij ging de zaal binnen, misschien in de mening, dat hij hier wel ergens een buffet met zilverwerk zou aantreffen.

Hij liet de deur openstaan, en vlug, stil gingen de vilten zolen over de parketvloer.

Behoedzaam trok hij de laden open van wat inderdaad veel op een buffet leek, en smoorde een vloek, want het meubel stond er alleen maar bij wijze van versiering, en de laden bevatten volstrekt niets, wat de moeite van het medenemen waard was.

Anders stond het met een paar fraai bewerkte zilveren vaasjes, die onmiddellijk in het valies verdwenen, en die gevolgd werden door nog enkele andere voorwerpen van hetzelfde metaal.

Het was echter duidelijk dat de man alles behalve tevreden was, want hij verliet snel de zaal, die zoveel scheen te beloven, en zo weinig opleverde, en zette zijn stille tocht voort.

De gang verdeelde zich, en de man scheen een moment te aarzelen. De dunne lichtbundel van zijn lamp gleed langs de gangwanden totdat hij een deur zag, waar hij op afging en begon weer aan de kruk te draaien, maar hield een ogenblik verschrikt op, want de schoot maakte meer leven dan hij verwacht had.

Nog langzamer dan tevoren bleef hij aan de kruk draaien, telkens ophoudend, tot de deur open ging.

De deur gaf toegang tot een rookkamer, die zeker nog niet lang geleden door een gezelschap heren gebruikt was en daarna nog niet gelucht, want er hing een adembeklemmende stank van koud geworden tabaksrook, vermengd

met de geur van whisky en wijn.

Er stonden overal nog half geleegde glazen, en het was duidelijk dat de bedienden nog geen gelegenheid hadden gehad, deze kamer op te ruimen.

De indringer ging het vertrek in zijn volle lengte door, want hij wist bij ervaring, dat men naast een rookkamer heel dikwijls de werkkamer van de heer des huizes vindt, waar vaak een brandkast staat.

En inderdaad, toen hij een tweede deur zonder gerucht opende, stond hij op de drempel van een ruime kamer, die klaarblijkelijk bedoeld was als vertrek, waar de bewoner van het huis zich terugtrok, als hij moest werken.

De kamer was eveneens zeer ruim, en had drie hoge, brede ramen.

De gordijnen waren er voor gesloten, en geen enkel lichtstraaltje zou naar buiten kunnen doordringen.

De kleine scherpe ogen boven de rode doek dwaalden over de meubelen, bleven een ogenblik rusten op het zware, gebeeldhouwde schrijfbureau, en zochten tenslotte de brandkast.

Dat duurde een poosje, want de lichtbundel van zijn lamp was maar dun, en een paar malen vergistte hij zich met andere kasten, die slechts boeken bleken te bevatten.

Maar tenslotte werd zijn zoeken toch beloond.

De cirkel van het licht bleef trillend staan, en onthulde de grijze, zwak glanzende oppervlakte van een grote brandkast halverwege in de muur gemetseld, en die een solide, betrouwbare indruk maakte.

De man zette zijn valies neer, legde de zaklamp voorzichtig op een kleine tafel, met een koperen blad, ontknoopte zijn jas, en haalde daaronder een heel arsenaal van inbrekerswerktuigen te voorschijn.

Hij legde die kalm op het vloerkleed, niet ver van de kast, ging zijn lamp halen, en begaf zich toen weer naar de brandkast, om deze te onderwerpen aan een grondig onderzoek.

Toen hij de kast tot op een meter genaderd was, bleef hij plotseling staan, en staarde met zijn groenschichtige kleine

ogen verbluft naar de zware deur, die ongeveer een duim breed openstond.

Hij zocht naar de sleutel, maar zag er geen, en hij bracht zijn hand naar zijn voorhoofd, om over dit verschijnsel na te denken, toen hem dit belet werd, en zijn gedachten eensklaps in een geheel andere richting werden gestuwd door een zacht geluid achter zijn rug. Hij draaide zich om, en op hetzelfde ogenblik werd de kamer, tenminste in de hoek waar hij stond, helder verlicht, door de staande lamp op de schrijftafel, die eensklaps haar licht was gaan verspreiden.

In de bureaustoel, het gelaat naar de inbreker gewend, zat een heer, in smoking, en met een sigaret tussen de lippen.

Zijn ellebogen steunden op de armleggers van de stoel en zijn krachtig getekend gelaat weerspiegelde velerlei gevoelens: ongeduld, spot, dreiging en naar het leek ook een beetje medelijden.

In de rechterhand hield hij voorts iets dat glansde in het lamplicht, en de inbreker zag pas wat het was, toen hij onwillekeurig een stap naar voren deed, want dadelijk veranderde het glanzende ding van richting, en de man met de rode doek had een al te lange praktijk achter de rug, om niet te weten wat dat betekende.

Het was een revolver, van een kaliber, dat eerbied moest afdwingen.

De heer in de bureaustoel keek er niet eens naar, en begon, na de sigaret uit zijn mond te hebben genomen, op gedempte toon te spreken:

— Dat is een lelijke tegenvaller voor je, broer. Die deurkruik piepte op een schandelijke manier.

De man bij de brandkast begon te grijnslachen, en zei iets dat onverstaanbaar was door de doek.

— Doe die doek eens af, vent, en zeg me nu nog eens, wat je daareven zei, gebood de heer in de stoel, waarbij de revolver een kleine beweging maakte, die dit bevel scheen te onderschrijven.

De inbreker was blijkbaar een man met een gezond verstand, en daarom

volgde hij haastig het bevel op, en vertoonde zijn gezicht met de brede roofdierkaken, de valse tint, de gele, brokkelige tanden, en de dicht bijeenstaande, onrustige oogjes, onder de geweldige luifels der ruige wenkbrauwen.

— Ik zei daarnet, dat ik niet wist dat u thuis was, zei hij grinnikend. Ik dacht...

— Het zijn deze verkeerde gedachten die noodlottig kunnen worden, zei de heer op de toon van een wijsgaer. Het spijt me voor je dat je je vergist hebt, althans in zekere zin. Je kunt je ploertendoder wel in je zak houden, maar die revolver moet je maar liever op tafel leggen.

Er kwam iets van angst en ontzag op het gelaat van de inbreker. Had hij met een gedachtenlezer te doen?

De heer in smoking scheen inderdaad tot in het diepst van diens hart te kunnen lezen, want hij hernam glimlachend.

— Kom hier, dan zal ik zelf je wel ontlasten van dat wapen.

De man kwam naderbij, geheel ontdaan, en een slanke, blanke hand verdween snel in de zak, en kwam weer te voorschijn, nu met een revolver er in.

De heer bekeek het wapen met iets van verbaasde minachting en zei hoofdschuddend:

— Grote goden, wat een lor. Maar man, het ding is zo vaak gebruikt, dat de loop geheel is uitgesleten. En bij mijn arme ziel, het is niet eens geladen.

— Het is ook maar om mee te dreigen, mijnheer, zei de ander, bij wijze van verontschuldiging. Ik schiet nooit, uit beginsel niet, ziet u, ik gebruik liever mijn knuppeltje.

— Een uitnemend principe, zei de heer in smoking, terwijl hij ernstig met het hoofd knikte. Het maakt geen lawaai en dikwijls is het afdoende. Hoe heet je?

De vraag kwam zo onverwacht, dat de inbreker er zelfs niet aan dacht iets te bedenken, en direct ten antwoord gaf:

— Ik heet Ted Finch.

— Nu, Ted Finch, wat dunkt je van dit avontuur?

— Dat het mij maar beroerd is te-

gengelopen, mijnheer, zei Ted Finch gul. Ik wist natuurlijk niet dat u zo laat op zou zijn. Als ik u dan verzoeken mag, mijnheer, ik ben er gloeiend bij, u hebt me geknipt, laten we niet lang kletsen. Er is een politiepост, hier vijf minuten vandaan, en daar kennen ze me wel. Daar heb je ook behoorlijke cachotten, met een zindelijke krib.

— Je hebt dus je voorkeur? vroeg de ander glimlachend.

— Och ja, dat krijg je zo in de loop der jaren, zei Finch gemoedelijk. Willen we dan maar opstappen? Of belt u soms liever op?

De heer in smoking stak kalm zijn sigaret aan, de ander scherp in het oog houdend, en begon toen langzaam:

— Je hebt hier al een bittere teleurstelling gehad, Finch. Wat zou je ervan zeggen, als ik je straf eens niet verzwaarde, door je in handen van de politie over te leveren?

De kleine oogjes van de inbreker begonnen te schitteren, en zijn mond viel open van verbazing en ongelooft. Er kwamen twee rode blosjes op zijn valse wangen en hij begon te stotteren, bijna vallend over zijn woorden:

— Als mijnheer dat werkelijk zou willen doen; de tijden zijn belabberd, bijna geen verdiensten, moeder de vrouw al weken in het ziekenhuis, en die vervloekte manier om niets meer in een brandkast te bewaren.

— Zeg eens even, praat niet zo luid. Je behoeft mij niet te bedanken, en ook geen uitlegging te geven. Ik geef je je vrijheid ook niet helemaal cadeau. Weet jij wat dankbaarheid is?

— Jawel, meneer, ik...

— Goed. Probeer ze dan ook eens in practijk te brengen. Ik zou graag in aanraking willen komen met een zekere Ole Svendrup.

— Met de Zweed? vroeg Finch, terwijl zijn ogen groot werden van verbazing?

— Precies. Ken je hem soms?

— Ik ken hem, maar hij is niet van mijn vak, zei Finch vol minachting, en dat zo'n nette heer als u daar belang in stelt. Hij is voorzitter van de Bedelaarsclub.

— Dat weet ik. Juist in die hoedanigheid wil ik met hem in aanraking komen.

— Dat meent u toch niet?

— Dat meen ik wel. Het is ernst, Finch.

Er kwam achterdocht op het bleke gezicht van de man. Wat school hier achter? Wat kon een rijke bankier als Mr. Durham te zoeken hebben bij een bedelaar als Ole Svendrup?

En weer scheen die vreemde man in de stoel zijn gedachten te lezen, want hij zei schouderophalend:

— Je kunt het toeschrijven aan mijn lust om avonturen te beleven. Wil je het doen of niet?

— Natuurlijk wil ik het doen, en dan blijf ik u nog altijd dankbaar.

— Goed. Laten we dan maar aanstonds gaan.

— Nu dadelijk? fluisterde Finch verbaasd?

— Onmiddellijk. Ik ben hier klaar.

— U bent hier klaar? herkauwde Finch langzaam, en zijn kleine oogjes begonnen te knippen.

— Ja helemaal klaar. Fini... afgelopen... uit. En ik heb een beetje haast ook. Hoor je niets?

Finch spitste de oren.

Ergens boven in het huis werd een deur geopend.

Hij begon over zijn hele, schrale lichaam te heven.

De heer in smoking was al opgestaan, had snel een regenjas aangeschoten, drukte zich de hoed op het hoofd, greep een klein valies, dat achter zijn stoel

bleek te hebben gestaan, en watte de verschrikte Finch bij de arm, die bevend stamelde:

— Wat is dat allemaal? Houdt u uw woord niet of wat?

— Spreek niet zo hard, stommeling, siste de ander. Wil je met alle geweld een kogel in je ribbenkast hebben?

— Allemachtig, een collega, stamelde Finch, terwijl hij beurtelings wit en rood werd van opwindning.

— Een collega die je in de steek laat, als je nog één kik geeft, fluisterde de heer in smoking, terwijl hij het licht uitknipte.

Finch voelde zich aan de arm meertrekken, door een dikke duisternis, eerst door de kwalijk riekende rookkamer, dan door de gang, over de trap naar beneden terwijl daarboven in het huis voetstappen klonken.

Hij begon pas weer wat te zien in de flauw verlichte vestibule en zo werd hij dan ook gewaar nog altijd vastgehouden door de stalen vingers van zijn zonderlinge metgezel dat deze de voordeur onhoorbaar opende, behoedzaam de brede, stille deftige straat links en rechts afkeek en hem toen vlug met zich meetrok, een dwarsstraat in, waar een auto in de duisternis geparkeerd stond.

Finch voelde zich in die auto duwen, geheel verbijsterd en in de war en hoorde een stem naast zich zeggen:

— Dat was op het nippertje. Dat komt er van als men zich door een aange-naam, boeiend gesprek laat meeslepen. En nu breng je mij naar Ole Svendrup, de Zweed. Zeg op hoe ik rijden moet.

HOOFDSTUK II

DE CLUB DER BEDELAARS

Ted Finch was ongetwijfeld iemand, die gewend was aan verrassingen van allerlei soort.

Men oefent niet het beroep van inbreker uit, zonder voorbereid te zijn op allerlei plotselinge wendingen in de gewone gang van zaken.

Maar dit avontuur was toch wel iets zeer bijzonders. Hij had gedacht en gehoopt te zullen terugkeren met de inhoud van een brandkast, die er veelbelovend had uitgezien, en nu zat hij in een mooie sleet, naast een keurig gekleed heer, die zich zijn collega noemde, maar die een taal sprak, die hem bijna even vreemd was als latijn. Die welverzorgde handen had, dure sigaretten rookte, en stellig hondeklonje gebruikte, zo fijn rook hij.

Hij keek aan tegen de brede rug van een chassieur, die niet eens ge-

vraagd had waarheen hij moest rijden, en wiens gezicht hij niet eens te zien zou krijgen.

Maar onzekerheid was iets, waaraan Finch het land aan had, en de rit had nog geen drie minuten geduurd, of hij begon:

— Hoor eens hier, meneer, dat is nu allemaal goed en wel, maar nou wou ik toch graag eens weten, met wie ik eigenlijk heb kennis gemaakt en waarheen we nou rijden.

— Ik ben John Raffles, klonk de stem naast hem uit de duisternis, heel kalm en rustig.

De indruk van die woorden was werkelijk verrassend.

Finch kroop als het ware in elkaar, en een ogenblik bleef het stil in de snel voorbijrijdende wagen.

Toen mompelde de inbreker voor zich heen:

— Als ik maar een greintje hersens had, zou ik dat hebben kunnen weten. Maar luister eens, als ik dat aan de kameraden vertel, dan geloven ze me vast niet, dan denken ze, dat ik opsnijd.

Hij grinnikte wat voor zich heen, maar juist reed de auto voorbij een helder brandende straatlantaarn, en die scheen op zijn gelaat, dat bewondering, en tegelijkertijd vrees te kennen gaf.

— Waarom steel je, Finch? klonk onverhoeds weer die harde stem.

— Ja, daarop is niet zo gemakkelijk te antwoorden, moest Finch bekennen. U vraagt me daar wat. Wij jongens onder mekaar weten allemaal heel goed, waarom u het doet. Sommigen kunnen daarvoor voelen, anderen noemen het nonsens. U neemt mij niet kwalijk dat ik dat zo maar zeg?

— Helemaal niet, Finch. Eerlijkheid en waarheidsliefde brengen ons stervelingen meestal het verst. En hoe sta je zelf er tegenover?

— Ik geloof dat er werkelijk mensen zijn, krankzinnig genoeg, om voor zo'n reden te gappen; ik bedoel terwille van anderen, zei Finch openhartig. En werkelijk, ik kan dat meevoelen; op mijn woord van eer. Er zit sport in. Maar ik zelf ben nu eenmaal niet zo, daar kom ik rond voor uit. Ik steel, omdat mijn handen niet naar geregeld werk staan, om moeder de vrouw op geregelde tijden eens een mooi cadeautje te kunnen geven, en, kijk eens hier, omdat het nu eenmaal niet anders gaat. Een bepaald vak ken ik niet. Ze sloep ten me in de oorlog, toen ik twintig was, en voor drogist studeerde, en toen ik er uit kwam was ik een ander mens geworden.

— Ja, Finch, dat gaat zo, zei de stem. Jij kwam uit een oorlog, die nog niet eens het allerverschrikkelijkste bracht. De volgende zal een hel zijn, maar dan een echte. Waterstofbommen, bestuurbare raketten en meer van dat moois, dat worden de strijdmiddelen. Vrouwen en kinderen zullen beschouwd worden als combattanten, zij zullen worden verdeld, zoals men schadelijk ongedierte

uitroeit. Bij duizenden. Bij honderdduizenden. De helft van het blanke ras zal eenvoudig van de aarde worden weggevaagd, en het gele zal aan de beurt komen, zal heersen over het troepje blanke slaven dat er overblijft. En dat alles om een paar vierkante meters grondgebied, om een petroleumbron, om een afzetmarkt, om een zogenaamde ideologie. Maar ik geloof dat wij afdwalen. Voor zulke beschouwingen is het nu de tijd niet. Zo, dus jij behoort ook tot een van degenen, tot een van de miljoenen, die door de oorlog in de grond bedorven zijn.

— Nu, ik ben er heelhuids uitgekomen, tenminste naar het lichaam. Maar je verstand, je geest, wat ze daaraan verknoeien, dat is het ergst. Vijf jaar ben ik er in geweest. Drogist kon ik niet meer worden, en toen werd ik maar wat anders. Een paar malen ben ik gesnapt. Ik heb samen een jaar of zeven in de kast gezeten, en het helpt allemaal niets, ik zal dit blijven doen, totdat ik te oud ben om een poot te verzetten. Maar zover zijn we nog niet.

— Nu spijt het je zeker Finch, dat je al die moeite voor niets hebt gedaan?

— Dat is nog al wieses, antwoordde Finch eenvoudig. U hebt daar zeker heel wat weggehaald?

— Neen, het viel tegen. Er zat voor geen duizend pond waarde in, ik bedoel aan papieren, die te gelde waren te maken.

Finch floot zacht tussen zijn gele tanden, en zei grinnikend:

— Je kunt wel zien, dat u gewend bent, om met grote bedragen te rekenen. Ik zou met dat bedrag al heel tevreden zijn geweest. De tijden zijn slecht.

Raffles nam zijn tas van de vloer, nam er een pakje bankbiljetten uit, en stak dat Finch toe met de woorden:

— Hier, dat is zowat de helft. Ik heb veel vijanden onder jouw slag, Finch, die nijdig zijn, dat ik mij niet bij hen aansluit, dat ik integendeel de benden zoveel mogelijk bestrijd, maar jij schijnt me een sympathieke langvinger toe. Natuurlijk was het toeval voor jou, en wist je daar niets van, maar die Dur-

ham is een vent, die zich verrijkt met het geld van anderen. Ik wil niet dat je er schade bij lijdt. Pak aan, en doe in ieder geval je best, een andere loopbaan te kiezen. Je bent nauwelijks vijfendertig jaar en ga toch eens na, dat je daarvan een vijfde gedeelte in een cel hebt doorgebracht. Welk een verschrikkelijke, misdadige domheid. Als jullie maar eens beseften, op welk een verschrikkelijke wijze jullie je zelve bestelen, aan levensvreugde en geluk. Hoe is het mogelijk dat geen enkele dief dat bedenkt, voor hij zijn daad begaat?

— Ze rekenen erop, niet gesnapt te worden, antwoordde Finch droogjes. Zo gaat het tenminste mij ook. En gij zelf dan? Wel, ze zouden u minstens tien jaar geven, als ze u maar te pakken konden krijgen.

— Meer, denk ik, Finch, hernam Raffles rustig. En dat weet ik. Geen rechter zal laten gelden dat ik niet steel voor mij zelf.

Finch ontrukte hem aan die sombere gedachten door naar buiten te kijken en te vragen:

— Waar zijn we hier eigenlijk?

— Weet je dat niet, Finch? Nu, des te beter. We moeten allereerst ergens naar toe, waar ik me kan verkleden.

Je gelooft toch zeker niet dat ik voornemens ben, in deze kleding Ole Svendrup te bezoeken?

— Waarom niet? Hij draagt er zelf ook wel zo'n mooi pak, riep Finch uit, oprecht verbaasd.

— Wil je een loopje met mij nemen, Finch?

— Geen sprake van. Het is de zuivere waarheid. Svendrup heeft een prachtig huis, een royaal inkomen, en bovendien nog een vast tractement, als president van de bedelaarsclub. Zij hebben een mooi clubgebouw ergens in Oxford Street, en de introductie is tien pond Sterling.

— Maar je had me toch niet daarheen willen brengen, Finch?

— Dat natuurlijk niet. Trouwens, wij zouden niet eens zijn toegelaten. Het staat op het ogenblik niet al te best tussen de bedelaars en ons soort. De

Raven vooral hebben de pik op hem. Er moet iets gebeurd zijn, maar ik weet niet wat. Svendrup zal op het ogenblik wel in het gewone vergaderlokaal zijn. En dat is niet in Oxford Street.

Raffles had verwonderd toegeluisterd. Hij meende Londen door en door te kennen, ook tot de onderste lagen, maar hij had altijd geloofd, dat de praatjes in de dagbladen over het bestaan van bedelaarsclubs hoofdzakelijk voortsproten uit de al te rijke verbeeldingskracht van verslaggevers, die om stof verlegen waren.

Natuurlijk was het hem bekend, dat er een zekere kameraadschap bestaat onder landlopers, zwervers en bedelaars, maar dat zij zich ooit verenigd hadden tot een grote club, dat had hij nooit voor waar kunnen aannemen.

Hij zei:

— Dan zal het inderdaad nodig zijn, dat ik mij even verkleed, Finch. Je zult in de auto even op mij moeten wachten. Ik zal je hulp nodig hebben.

— Dat zou ik ook denken, grinnikte Finch. U zou een knappe kerel zijn, als u er in slaagde, Svendrup te naderen, als hij dat niet wil. Hij is erg voorzichtig, die oude Zweed. Maar ik ben nog al een goede kennis van hem. En als ik iemand bij hem introduceer, dan is het wel in orde.

— Des te beter, wacht dan op mij, binnen een kwartier ben ik terug.

Raffles had het woord nauwelijks gezegd, of hij verdween in de duisternis, zo snel en onverwacht, dat Finch volstrekt niet begreep, waar hij gebleven was.

De reusachtige chauffeur was van zijn plaats gekomen, en stond nu een beetje wantrouwend de kleine, schrale figuur daarbinnen in de auto op te nemen.

Dat was dus de reus, van wie de politie vermoedde, dat Raffles zich een helper had gemaakt, maar die zij nooit in handen had kunnen krijgen, in tegenstelling met de Grote Avonturier, die bijna een lustrum kon vieren, want hij was al vier malen, al was het dan maar voor korte tijd zijn vrijheid kwijt geweest.

Van het gezicht van de breedgeschouderde chauffeur was niets te zien, want deze had ondanks de warmte zijn kraag opgeslagen, en zijn pet diep in de ogen getrokken. Bovendien zorgde hij ervoor in de schaduw te blijven.

Nadat Finch een paar malen vruchteloos geprobeerd had, een gesprek aan te knopen met de Hercules, hield hij verder zijn mond maar, en wachtte met ongeduld af wat er zou volgen.

Dat deed zich een kwartier later voor in de gedaante van een man, die hij volstrekt niet kende, met een pluizig baardje, en warrig, vaal hoofdhaar, tamelijk slordig gekleed, die eensklaps weer naast hem zat, zonder dat hij hem had zien aankomen, en met een stem, die hem bekend was, zei:

— En nu gaan we naar Ole Svenstrup, Finch, en naar de Club der Bedelaars.

De chauffeur, tot wien Raffles op zachte toon een paar woorden had gesproken, zat al weer achter het stuurwiel, toen Raffles aan Finch vroeg:

— Waar heen?

— Highbury Street, Whitechapel, maar u kunt daar onmogelijk met zo'n mooie auto komen, ook niet op dit uur, zonder dat het argwaan wekt.

— Dat ben ik ook niet van plan, maar wij zullen toch zo ver mogelijk gaan. Heb je het gehoord, James? Highbury Street.

De reus knikte, het portier ging dicht, en de chauffeur sloeg de richting in naar de wijk van Whitechapel.

De tocht duurde bijna een half uur en eindelijk werd er gestopt op de hoek van een vrij groot plein, waar de twee inzittenden haastig uitstapten.

De sluwe Finch wilde tersluiks zien weg te komen, maar hij had met een al te slimme tegenspeler te doen.

Raffles nam hem glimlachend onder de arm, zodra hij een voet op de grond had, hield hem stevig vast, en sprak even met de chauffeur in een taal, die Finch nog nooit gehoord had.

Het was zeker zoveel als een bevel

of een instructie, want de reus knikte ten teken dat hij het begrepen had, en stapte toen uit, en wandelde langzaam naar de achterkant van de auto.

— Hier, deze steeg moeten we in. Geef mij maar een arm, want het is hier hels donker.

Inderdaad was het een duister, kwalijk riekend slop, waardoor nu de weg van de twee mannen voerde. Er stond geen enkele straatlantaarn en nergens brandde licht. Er hing een afschuwelijke bedompte lucht van kool, en allerlei afval, in deze smalle doorgang, waar nooit een frisse wind doorheen kon waaien want het bleek een tiental meters verder, dat het slop doodliep.

Zodra Raffles dit bemerkte, zei hij zacht:

— Dit lijkt mij nog al een gevaarlijke plek voor een clublokaal, Finch, tenminste wanneer men reden heeft, op zijn hoede te zijn, uit welk oogpunt dan ook.

Finch haalde de schouders op, en zei met zijn grappig knipoogetje:

— Dat lijkt maar zo. Het is hier nog niet zo kwaad. Let u maar op.

Hij drukte tegen de houten schutting, die het slop scheen af te sluiten, maar het bleek niets anders te zijn dan een deur, die heel gemakkelijk aan weerszijden geopend kon worden.

De deur gaf toegang tot een binnenplaats, aan alle kanten omringd door huizen.

Het zou hier al even donker als in de nauwe steeg zijn geweest als er hier en daar geen licht in de huizen had gebrand.

— Nu zijn we er gauw, zei Finch, onwillekeurig op zachte toon sprekend.

Hij voerde Raffles dwars de binnenplaats over, naar een kelderingang.

Het was een betonnen trapje dat hij nu afgang, en waarvan de roestige leuning gebroken was.

De deur daar beneden scheen nog al stevig te zijn.

Finch stond er een ogenblik voor in

beraad, krabde zich achter zijn oor, verschoof zijn pet een paar malen en fluisterde:

— Als ik nu maar zeker wist, dat ze vanavond bijeenkomen.

— Dat weet ik zeker, Finch, zei Raffles rustig. Ik wist alleen niet waar de plek was.

— Maar nu iets anders, ik wil open kaart met u spelen, u bent toch geen vijand van Svendrup?

— Volstrekt niet, Finch, antwoordde Raffles glimlachend. Je kunt volkomen gerust zijn. Ik heb alleen maar enkele inlichtingen van hem nodig, en ik hoop, dat hij zo verstandig zal zijn, mij die onmiddellijk te geven.

— Dat noem ik manntaal, zei Finch opgelucht. Dan zullen we eens zien, hoe de zaken achter de deur staan.

Hij had een groot knipmes te voorschijn gehaald, en tikte daarmee zacht en op een bijzondere wijze op het deurpaneel.

Raffles onthield het, want zijn geheugen was heel sterk, en hij nam zich voor, bij de eerstvolgende gelegenheid dezelfde methode toe te passen.

Bijna onmiddellijk klonk er achter de deur een zacht geluid, en daarna het gerammel van een ketting.

Een sleutel werd in een roestig slot rondgedraaid, en de deur ging tot op een breedte van een paar centimeters open.

Tegelijkertijd viel het schijnsel van een sterke zaklamp naar buiten, en op de gezichten van hen die daar stonden.

Er werd wat gebromd, en het leek wel alsof de deur weer zou worden gesloten, toen Finch boos uitriep:

— Hei wat. Dat is geen manier van doen. Herken je me niet, jij daar achter de deur? Ben je Joe Rednose niet?

— Ik ben Joe Rednose niet, en ik heb alle reden om daar dankbaar voor te zijn, want Joe Rednose ligt met een gat in zijn hoofd in het ziekenhuis. Hij is stomdronken door een taxi aangereiden. Jou ken ik niet. Wie ben je?

— Ik ben Finch, en ze kennen me daarbinnen goed. Ik ben een vriend van Svendrup. Er zou wat voor je op zitten, als je mij en mijn vriend hier buiten liet staan.

Dit scheen wel wat indruk op de deurwachter te maken, tenminste hij bromde:

— Wacht hier dan maar even.

Het lichtschijnsel verdween, de deur ging dicht, en Raffles had enige minuten de tijd, om een studie te maken van zijn omgeving.

Hij meende een vijftigtal schreden verder een soort poortgewelf te zien. Waarschijnlijk was dat de algemene toegang tot de binnenplaats. Die plaats was overigens zo groot, dat men deze gerust een plein mocht noemen.

Intussen ging de deur weer open, en dezelfde stem van zoëven zei, een beetje vriendelijker nu:

— Svendrup zegt, dat ik jullie binnen mag laten, maar hij heeft het op het ogenblik nog al druk. Er is een vergadering, en de winst van het laatste kwartaal wordt verdeeld. Tegelijkertijd wordt de contributie geïnd. Die vriend van je is toch te vertrouwen?

— Als de beurs, antwoordde Finch.

Deze vergelijking scheen de deurwachter maar half te voldoen, want hij keek Raffles wantrouwend aan, toen deze hem voorbijging.

Misschien vond hij hem wel wat te deftig gekleed voor de vriend van een bedelaar, hoewel Raffles in die kleding stellig zou zijn geweigerd door de portier van het Clubgebouw in de Oxford Street, waarvan Raffles vice president was, in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen.

Het tweetal bevond zich, nadat de deur zorgvuldig achter hen gesloten was in een vochtige lage gang, die alleen maar aan het einde schaars verlicht werd door een petroleumlampje, dat een onzeker schijnsel verspreidde.

Daar begon ook een trap, die hen nog dieper voerde, en waarvan de treden hol uitgesloten waren.

Finch moest hier de weg weten, want hij ging zonder aarzelen Raffles voor, en de deurwachter was op zijn post achtengebleven.

De trap telde vijftien treden, en eindigde daar beneden in een soort kelder, even vochtig en bedompt als de rest van dat oude huis.

Hier zat wéér een man op wacht, op een driepoot, die zich de tijd kortte met het roken van slechte sigaretten en het lezen van een krant, bij het licht van een kaarslantaarn.

De man was dadelijk opgestaan, knikte Finch even toe, en zei, terwijl hij Raffles al even achterdochtig opnam als de man daarboven:

— Ik weet ervan, Finch. Je kunt binnengaan. Sta je in voor deze man?

— Als voor me zelf, antwoordde Finch. Hij moet Ole Svendrup hebben. Ik ga hem aan hem voorstellen.

— Is hij er een van?

— Wat bedoel je? Van het vak? Nou dat zou ik haast niet zeggen.

— Toch geen krantenvent? vroeg de ander, met een achterdocht op zijn gelaat, dat duidelijk aantoonde, hoe weinig gezien de dienaren van de pers onder de heren bedelaars waren.

— Ook niet, Sam. Je hoeft je nergens ongerust over te maken.

— Het kan mij verder ook niet schelen; ik ben gedekt; ik heb orders om jullie binnen te laten.

Hij strekte de hand uit, vanwaar hij zat, trok aan een ijzeren beugel, en wel vier meters verder opende zich een deur, die geen knop, geen slot en geen grendels scheen te hebben.

Die deur kon dan ook alleen maar worden geopend door middel van een lange ijzeren staaf, die bediend werd van de plaats, waar de deurwachter zat.

Dreigde er onraad, dan draaide hij met een enkele beweging de handgreep los, en dan kon alleen een man van buitengewone lichaamskracht de ronde stang opzij trekken.

Daar binnen hadden dan de bedelaars

of wie er anders vergaderden, tijd genoeg, om langs een andere uitgang te ontkomen.

Er straalde een tamelijk helder licht uit de deuropening, en toen Raffles en zijn gids binnentraden stonden zij in een groot vertrek, zonder een enkel venster, en dat dus 's zomers en 's winters bij dag en bij nacht op kunstlicht was aangewezen.

Er hingen meer dan een dozijn kaarslantaarns te branden, die op geregelde afstanden langs de muren waren opgehangen, en die een fantastisch schijnsel verspreidden over de mannen en vrouwen, die daar bijeen waren.

Allen zaten aan kleine, wit houten tafeltjes, en de meesten hadden een glas van een of andere drank voor zich. Sommigen dronken wijn, of iets, dat er op leek, maar de meesten hadden aan whiskey de voorkeur gegeven.

Een soort kelner liep bedrijvig en onhoorbaar heen en weer, om de spreker niet te storen, die daar aan het andere einde van de zaal op een verhoging het woord richtte tot het gezelschap.

Hij was daar niet alleen, maar in gezelschap van vier andere mannen, die met hem waarschijnlijk het bestuur vormden van deze zonderlinge vereniging.

Raffles moest erkennen, dat hij nog zelden zulk een wonderlijke troep bijeen had gezien.

Hij zag hier allerlei kwalen bijeen, allerlei gebreken, waaronder de onvolmaakte mens kan lijden. Hij zag mannen met één been, met één arm, zonder handen, blind aan een of aan beide ogen, maar hij zag daarenboven ook talrijke mannen die recht van lijf en leden waren, en die dus zeker een of ander gebrek simuleerden.

Zelfs waren er, die in een hoekje, waar twee ijzeren wasstellen stonden, bezig waren, hun gelaat te ontdoen van de schmink, en de zogenaamde verwondingen, die zij er op hadden aangebracht.

In een andere hoek was een lange

tafel geplaatst, en daarop lag een groot aantal krukken en stokken van allerlei model.

De man, daar op de verhoging, die sprak, was vrij groot, mager, maar blijkbaar zeer gespierd, had een scherp ge-laat en doordringende ogen, maar was even slordig en armoedig gekleed als de rest van de aanwezigen.

Over zijn rechter wang liep een lang litteken, dat echt was, hetgeen Raffles

aanstonds zag. De man stond naast een tafel, met een groen kleed bedekt, waar-op een ijzeren geldkistje was geplaatst, dicht naast de voorzittershamer, terwijl het aan de andere kant geflankeerd werd, door een dik boek, waarschijnlijk het ledenregister.

Naast hem zat een dikke kleine man met een geweldig grote bril op de neus, die ijverig bezig was, op een groot blad papier reeksen cijfers op te tellen.

HOOFDSTUK III

DE OVERVAL

Verreweg de meeste aanwezigen luisterden met grote aandacht naar hetgeen de man daar op de verhoging zei.

Voor zover Raffles kon nagaan, was het een soort halfjaarlijks verslag.

De spreker klaagde over de bemoeizucht van de politie, over de slechte tijden, en over de afnemende goedgeefheid van het publiek. Als treurig voorbeeld van dat laatste haalde hij aan, dat een van de bestgeoefende bedelaars op de Waterloo-Brug in een gehele dag niet meer dan tien pond sterling bijeen had weten te bedelen. Waar moest het heen, zo klaagde de spreker, als het op deze wijze bleef voortgaan? Het beroep was toch al zo moeilijk; de concurrentie nam toe, de arbeidstijden waren zeer lang, en als zelfs de Waterloo Bridge, de beste plek van Londen, waarom dikwijls

hevig gestreden werd, slechts tien pond sterling op een hele dag opleverde, dan begon het er lelijk uit te zien, en dan was de toekomst voor de bedelaars donker.

Vervolgens besteedde het verslag aandacht aan een zekere Henry Brown die werd aangesproken als « ons zeer verdienstelijk lid » en die een nieuwe manier bleek te hebben uitgevonden om door middel van sterke hechtpleisters de bovenlip zover op te trekken dat de tanden zichtbaar werden, hetgeen aan het gelaat een akelige meelijwekkende uitdrukking gaf.

Tenslotte werden cijfers genoemd. De stand van de kas scheen nog al mee te vallen, want er klonk een gemompel van tevredenheid, toen de spreker eindelijk zijn papieren opvouwde en naast

zich op de tafel legde.

— Dat was Ole Svendrup, fluisterde Finch, met zijn mond dicht bij het oor van Raffles. Maar dat is waar ook, u zei dat u hem kende. Ik denk dat we nog even zullen moeten wachten, want nu moet er eerst nog over dat verslag gedebatteerd worden. Hier achteraan zijn nog een paar stoelen vrij, daar zouden wij zolang kunnen gaan zitten.

Inderdaad bij een tafeltje niet ver van de deur, waardoor zij waren binnengekomen, vonden Raffles en Finch nog twee stoelen vrij.

Zij bevonden zich nu in gezelschap van twee mannen, waarvan de een een geurige sigaar rookte, terwijl de ander bezig was met het tellen van klein geld, maar die beiden nauwelijks notitie van hen namen.

Svendrup was gaan zitten, terwijl een van de leden iets van een papier voorlas. De voorzitter scheen er niet veel aandacht voor over te hebben, want hij keek ondertussen de zaal rond, en hij moest heel scherpe ogen hebben, want hij herkende Finch, die helemaal aan het andere einde zat, en knikte hem even toe, om vervolgens de metgezel van Finch van onder zijn ruige wenkbrauwen op te nemen.

De voorlezing van wat men een « Adres van Antwoord » zou kunnen noemen, duurde nauwelijks tien minuten. Het beleid van het bestuur werd er in goedgekeurd en de penningmeester werd gedechargeerd, juist als in de eerste de beste vergadering van effectenmakelaars of leden van een liefdadigheidsvereniging.

Onder het laatste gedeelte was Svendrup opgestaan, van de verhoging gestapt, en kwam nu langzaam door de zaal lopen naar het tafeltje, waaraan Finch en Raffles gezeten waren. Terwijl hij de eerste de hand reikte, keek hij Raffles scherp aan.

— Dit is een vriend van mij die je wil spreken, Svendrup, zei Finch op trotse toon, een heel hoge piet.

Raffles gaf hem ongemerkt een schop tegen een voet, en verbeterde haastig:

— Dat is te zeggen, zo hoog is hij nu ook weer niet.

Svendrup monsterde Raffles nog enige tijd zwijgend en vroeg toen:

— Behoort u tot het nobele gilde?

— Als u daarmee de bedelaars van beroep bedoelt, waarde heer, dan moet ik ontkennend antwoorden.

— Maar je wilt je bij ons voegen? vroeg Svendrup verder.

— Ook dat niet, antwoordde Raffles met een glimlach. Ik ben alleen hier gekomen om een paar inlichtingen. Gij kunt mij die verschaffen, dat weet ik. Het betreft...

Op dat ogenblik klonk er ergens in het huis een luide slag, aanstonds gevolgd door het gerinkel van brekend glas.

De deurwachter kwam verschrikt binnen lopen, en schreeuwde zo hard hij kon:

— Een inval, jongens.

— Is het politie? werd er van de bestuurstafel teruggeroepen.

— Dat zou ik niet zeggen. Ik geloof dat ze daarboven al aan het schieten zijn.

— Vervloekt. Het zal op onze kas zijn voorzien, riep Svendrup, en uit zijn diep in de kassen liggende ogen schoot een blik van diepe argwaan naar Raffles, die niet eens tijd had om zich te verdedigen, want de tweede deurwachter, de man die de straatdeur bewaakte, kwam doodsbleek binnenstormen en schreeuwde:

— Berg je, jongens. De Raven.

— Kunnen we nog naar boven? riep Svendrup.

— Onmogelijk, zij zijn al op de trap. Ik heb al een kogel door mijn mouw gekregen.

— Dan de deur dicht, en weg door de nooduitgang, beval Svendrup.

Er ontstond nu een grote verwarring in de zaal.

De vrouwen waren dadelijk begonnen te gillen, zoals zij onder dergelijke omstandigheden en in alle standen over de gehele wereld doen, en de mannen liepen elkander in de weg, in hun haast om de deur te bereiken.

Sam met het handvat van de trekbeugel in zijn hand, was er het eerst bij, en trok de zware roldeur met een

luide smak dicht.

De lieden, die al dat tumult veroorzaakt hadden, schenen vlug klaar te staan met hun vuurwapens, want er kon nog juist een kogel door de deuropening, voor deze in het slot viel.

Een van de bedelaars bleef kalm op een stoel zitten, alsof hij voornemens was, rustig de gebeurtenissen af te wachten, maar dat was maar schijn. De laatste kogel had hem midden in het voorhoofd getroffen en op slag gedood.

Daar op de verhoging voor het bestuur was een ware paniek ontstaan.

Twee leden maakten zich tegelijk van het ijzeren kistje meester, en wilden het elkander ontrukken, totdat de scherpe stem van Svendrup met zijn vreemd accent, als een mes door het rumoer sneed:

— Blijf van dat kistje af. Ik zal er wel voor zorgen. Dat is mijn taak. Sam, jij neemt het register. En maak nu de nooddeur open.

Dit scheen tamelijk vlug in zijn werk te gaan. Achter in de zaal, op het podium was een kleine, ijzeren deur. Niet iedereen scheen deze te kunnen openen, want er waren een paar ingewikkelde handgrepen voor nodig, die alleen Sam en nog een paar andere leden van het bestuur schenen te kennen.

Juist toen die deur open was en de eersten zich in de duistere gang wierpen, achter die deur, dreunde de roldeur onder de heftige slagen van de ijzeren breekijzers der indringers.

— Doof toch de lantaarns, riep de krachtige stem van Raffles boven het rumoer uit.

— Waarom? schreeuwde Finch, die alles behalve op zijn gemak scheen te zijn.

— Omdat zij dan in het donker de geheime deur niet zullen zien.

Raffles zelf gaf het goede voorbeeld, opende een der lantaarns en kneep met natgemaakte vingertoppen de brandende kaars uit.

De helft was ongeveer gedoofd, toen er dicht bij de roldeur een doffe losbarsting weerklonk.

— Verduiveld. Zij hebben een handgranaat gebruikt, bromde Svendrup die

bij de nooddeur scheen te staan, en de aftocht zo goed mogelijk bestuurde.

De aarde scheen nog na te dreunen, toen men een schelle vrouwenstem zeggend hoorde roepen.

— Wij hebben hen te pakken. Vooruit, jongens.

En toen, in de halve duisternis het stemgeluid van de ontstelde Finch, die zo hard hij kon bulderde:

— Het gaat om je leven, berg je lijf, Raffles.

Raffles had zijn revolver ter hand genomen, en met twee goedgemikte schoten verbrijzelde hij nog twee lantaarns.

De vergaderzaal werd nu alleen nog maar verlicht door een enkel paar kaarsjes.

De roldeur was uit haar voegen geperst, door de ontploffing, maar het zware ijzeren ding wilde toch niet geheel wijken en de aanvallers konden slechts een voor een binnen dringen.

Koelbloedig vuurde Raffles tot driemaal toe in de richting van het geluid, dat van de deur kwam.

Tweemaal klonk daarna een gesmoorde kreet, gevolgd door het dreunend geluid van een val.

De vrouw van zoëven vloekte als bezeten, en schoot in het wilde weg op de terugtrekkende troep bedelaars, van wie er twee gewond werden.

Raffles dekte de aftocht.

Van Finch was in 't geheel niets meer te zien.

Die had zeker de verstandigste partij gekozen, en zich in veiligheid weten te brengen.

Raffles hoorde nu niets meer dan het doffe stampen van de voeten der vluchtelingen in de gang.

Het was er zo donker dat men letterlijk geen hand voor ogen kon zien.

Er werd gevloekt en geschreeuwd, en vooral de vrouwen lieten zich niet ontbetuigd.

Hoe donker het ook was, de achtervolgers moesten toch gezien hebben, waar zich de deur bevond. Zij drongen nu in die richting voort, maar durfden voorlopig niet te schieten uit vrees, dat zij hun eigen mensen zouden raken.

Het was natuurlijk zo klaar als de

dag, dat zij geweten hadden, dat juist op die avond de kas zou worden verdeeld, en dat de contributie zou worden betaald. Er was die avond in de onderaardse vergaderzaal op zijn minst een vijfduizend pond sterling, en dat was wel de moeite waard, er een paar revolverkogels aan te besteden.

Het viel moeilijk na te gaan, uit hoeveel leden de bende indringers bestond, maar Raffles geloofde dat het er minstens tien waren, waarvan er al twee of drie in het stof hadden gebeten.

Maar de vrouw, die er bij was gilte nog altijd door en spoorde de anderen tot spoed aan.

Zij zelve was een van de eersten, die in de gang binnendrong.

Vijf minuten later had Raffles alle gelegenheid, op te merken, dat het toeval hem in een lastig parket had gebracht. En dat om een kleinigheid, als de wens, uit de mond van de Zweed een paar inlichtingen op te pikken.

De gang liep een eind verder uit op een kelder; vandaar voerde een trap weer naar boven, en het was goed, dat de bedelaars enige voorsprong hadden, en beter de weg wisten want die trap was een zeer gevaarlijke plek, en wie zich daarop bevond, kon al heel gemakkelijk worden neergeschoten.

Er bleek bij de achtervolgers een tweetal mannen te zijn die een zaklantaarn bij zich hadden, en daar nu gebruik van maakten.

De man die het laatst op de trap was, moest het bezuren, want juist toen hij door de deur daar boven zou verdwijnen, achterhaalde hem een revolverkogel, en met een luide kreet stortte hij ruggelings achterover, en viel met zijn achterhoofd op de stenen vloer, zes meter lager.

Achter de deur was een gang, met een tamelijk sterke helling, een vrij zware deur, waaraan Svendrup vloekend stond te morrelen, terwijl achter hem de stappen der bandieten klonken, die op hun beurt de trap begonnen te bestijgen en de vrouwen harder dan ooit gilden.

Het slot scheen enige tijd weerstand

te bieden, de deur werd waarschijnlijk weinig gebruikt en er ging een kostelijke minuut verloren, die nog meer mensenlevens had kunnen kosten, als Raffles zich niet ongeduldig een weg door de als schapen opeen gepakte vluchtelingen had gebaad en had uitgeroepen:

— Laat mij dat slot maar eens behandelen.

Binnen enkele tellen had hij het slot geopend, en als een stortvloed wierpen zich de angstige bedelaars naar buiten.

Bijna niemand hunner was gewapend, en aan tegenstand dachten zij zelfs niet. Zij wilden alleen maar de opbrengst van hun zonderling beroep in veiligheid brengen, de zoete winst, die zo gemakkelijk verkregen werd, alleen maar door een hand op te heffen.

Zij bevonden zich nu op een donkere binnenplaats, met huizen aan alle kanten eromheen, nu en dan afgebroken door een schutting verveloos en scheef. Er stond maar een enkele flauw brandende straatlantaarn. Vlak daarbij was een deur, die blijkbaar naar een andere straat voerde.

Svendrup richtte zijn schreden reeds naar de deur, maar het was te laat, want de achtervolgers waren de stenen trap al opgestormd, en voor iemand op de gedachte was gekomen, de zware deur daarboven dicht te gooien, stonden de eersten al op de donkere binnenplaats, en een paar hunner, die vlug ter been waren, liepen als hazen naar de andere deur, om de anderen de pas af te snijden en toen Svendrup desnietteenstaande zijn hand naar de kruk uitstak, kreeg hij een revolverkogel in de volle borst en stortte neer.

Dadelijk wierp een van de bandieten zich op het kistje dat hij droeg, en er ontstond een geweldige verwarring, de bedelaars schreeuwden van woede, en de man met het kistje liep al op de deur toe, die naar de straat voerde, toen deze geopend werd; onmiddellijk rees overal de kreet, van vriend en vijand, in een wilde paniek:

— Politie ! Politie !

HOOFDSTUK IV

IN HANDEN VAN DE POLITIE

De deur was opengeworpen, en tien of twaalf stevige politieagenten met de knuppel in de vuist kwamen de kleine binnenplaats opstormen.

Het was onmogelijk precies te zien, wat er gebeurde, maar Raffles kon toch nog juist onderscheiden, hoe een der bandieten met iets onder de arm naar de trapdeur sloop, en daar verdween, op de voet gevolgd door enige andere bandieten, waaronder zich ook de vrouw bevond, die geschoten had.

Raffles wilde hen achterna gaan, na vlug zijn nu nutteloze revolver over een der schuttingen te hebben geworpen, daar de weg naar de straatdeur hem reeds was versperd, toen een onverhoedse slag met een gummiknuppel en van achteren toegebracht, dat plan verijdelde.

Het moest een sterke agent zijn ge-

weest, want de slag deed Raffles fluitzelen, en het was groot geluk, dat zijn hoed van dik vilt was.

Zoals de zaken nu stonden, werd hem in ieder geval de vlucht onmogelijk gemaakt, en een paar minuten later zag hij zich, met nog een stuk of dertig bedelaars, Finch, die plotseling weer was opgedoken, en twee of drie van de bandieten, gevangelijk wegvoeren.

De politie had nog geprobeerd, de zware kelderdeur te openen, die door een der vluchtende bendeleden in het slot was gegooid, maar die poging moest al spoedig worden opgegeven, men zou er een smid bij nodig hebben.

Raffles begreep wel, dat er ergens een verrader moest schuilen, hetzij onder de bandieten, hetzij onder de bedelaars, ofschoon dit laatste niet waarschijnlijk was.

Die man moest de politie hebben verwittigd, en hij moest goed op de hoogte zijn van alle slulpwegen, anders was het onmogelijk, dat de politie die deur had kunnen vinden. Overigens scheen men niet geheel en al tevreden te zijn met de resultaten van de kloppeslacht en het was duidelijk dat het in de eerste plaats op de leden van de Bende der Raven gemunt was.

Ook Svendrup werd meegenomen, zwaar gewond, en in een toestand, die zijn onmiddellijke overbrenging naar een ziekenhuis dringend noodzakelijk maakte.

Buiten, op de straat, stonden vier grote overvalwagens en de bedelaars en bandieten werden daar tamelijk opzacht heengedreven.

Allen waren geboeid.

Het toeval wilde, dat Finch naast Raffles kwam te zitten die zich pas langzaam herstelde van de gevolgen van de formidabele klap, die hem met de gummiknuppel was toegebracht.

Finch zag er neerslachtig uit en bromde:

— Toch nog verkeerd afgelopen.

— Ik bied je mijn verontschuldigingen aan, Finch, zei Raffles zacht en met een glimlach. Het is half en half mijn schuld. Intussen, ik ben er al even slecht aan toe als jij zelf.

— Hoe zo? Ze weten toch niet wie je bent?

— Dat niet. Maar je hebt wel wat erg hard geschreeuwd daar beneden in de kelder, en er zijn er hier, die weten dat ik de bewuste ben. Jij weet het trouwens ook.

Finch keek Raffles verontwaardigd aan, en bromde:

— Je denkt toch zeker niet dat ik je zal verklappen als beloning voor je medewerking? Dan ken je Finch niet.

— Dank je, collega, zei Raffles heel zacht.

Toen keek hij zoekend om zich heen, en er kwam een rimpel in zijn voorhoofd.

Hij slaakte een onderdrukte uitroep van ongeduld en boosheid.

— Wat is er? Nijdig over die boeien? Mens moest het einde toch komen.

— Dat is het wel Finch. Die boeien?

Het is de zesde maal dat ik ze aan heb en het heeft nooit erg lang geduurd. Daarover maak ik mij niet kwaad. Ik kan me zelf wel een schop geven over mijn eigen domheid. Ik ben zo onverstandig geweest, beneden in de kelder een ogenblik de tas los te laten, waarin ik de opbrengst van deze avond had geborgen.

— Had je die dan bij je? vroeg Finch verschrikt. Heb je die dan niet achtergelaten in dat huis waar je je verkleedde?

— Neen, dat was niet mijn hoofdkwartier. Ik bewaar daar nooit geld.

— Nu, dan kun je er naar fluiten, want die schooiers van de Raven hebben je tas natuurlijk meegepikt, toen ze op de terugweg waren.

— Dat hindert mij juist meer dan ik je zeggen kan, Finch. Ik zou het nog kunnen aanvaarden, dat de politie mij de buit had afgenomen, maar ik kan het niet verkroppen, dat die schurken, die op ongewapende tegenstanders schieten, van mijn geld mooi weer spelen. Bovendien hebben ze ook nog het kistje van Svendrup afgenomen. Zodra ik vrij ben zal ik eens een woordje met ze gaan spreken.

— Je rekent er dus op, dat je op vrije voeten wordt gesteld?

— Dat niet bepaald. Ik reken er alleen op, dat ik spoedig vrij zal zijn, en dat is heel iets anders. En jij Finch, heb je je van het geld kunnen ontdoen, dat ik je gaf?

— Gelukkig nog net bijtijds, antwoordde Finch met schitterende ogen. Toen er geroepen werd dat de politie op komst was, heb ik het pakje nog net bijtijds kunnen wegstoppen in een hoekje van de binnenplaats, onder een afvalton. Zou je denken dat ze mij vrij laten?

— Ik zie niet in waarom ze je zouden vasthouden, Finch. Je kwam daar immers bij toeval, om met de aanvoerder van de bedelaars te spreken.

— Dat is waar. Dat is toch geen misdaad, is het wel?

Finch scheen opgelucht te zijn. Hij keek met een minachtend lachje naar zijn boeien en schikte zich toen in zijn

lot. Men zou niets op hem kunnen vinden, dat hem in staat van beschuldiging kon stellen want het geld lag veilig op de binnenplaats, en al zijn inbrekerswerktuigen waren achtergebleven in het huis van de bankier Durham.

Natuurlijk kende de politie hem, want hij was meermalen in zijn kraag gepikt, maar zij mochten hem niet houden, als hem niets ten laste kon worden gelegd.

Het was laat in de nacht, maar er waren toch nog wel een honderdtal nieuwsgierigen die toekken, hoe de half volgeladen auto's onder een zeer sterk politiegeleide wegrede.

Voor en achter Raffles en Finch en ook naast hen waren agenten komen zitten en aan een ontvluchting uit de hoge, auto's viel niet te denken.

Bij het omslaan van een hoek zag Raffles in de verte plotseling zijn eigen wagen, met Henderson achter het stuurwiel.

Toen zij er langs reiden, keek Raffles strak naar Henderson, en knikte hem in het langsrijden toe.

De reus verschoot van kleur, maar verder bewoog hij zich niet.

Hij was zo verstandig, te begrijpen, dat hij alléén het niet kon opnemen tegen zo'n grote politiemacht.

Maar bij een volgende bocht toen Raffles terzijde keek, zag hij, dat Henderson op een veilige afstand de stoet volgde.

De dag brak langzaam aan, en over een half uur zou de zon opkomen.

Na een rit van omstreeks een kwartier stopten de auto's voor een politiepost, een grijs, groot, somber gebouw met een geweldig grote poort, waardoor de auto's gemakkelijk naar binnen tot op de binnenplaats konden rijden.

De arrestanten moesten allen uitstappen, en werden naar de cachotten gebracht, waar hun boeien werden afgenomen.

Het duurde bijna een uur voor Raffles uit zijn cachot werd gehaald, en voor de inspecteur van dienst werd gebracht, die nog niet geheel en al wakker, in een betreurenswaardig humeur was.

Finch stond aan de andere kant van

de ball en zag er bedremmeld en ongelukkig uit.

Dadelijk begon de inspecteur Raffles toe te snauwen:

— Wat is dat hier voor een comédie? Finch hier, die wij allemaal kennen, zegt, dat hij in gezelschap van iemand, wiens naam hij niet eens kent, naar die vergadering van de bedelaarsclub is geweest. Volgens zijn beschrijving moet jij die man zijn. Hoe zit dat?

— Wel als hij dat zegt, zal het wel zo zijn, antwoordde Raffles rustig. Inderdaad hebben wij elkander bij toeval ontmoet in een klein kroegje; hij vertelde mij dat hij een vriend was van Svendrup de Zweed, en omdat ik die man toevallig moest spreken, zo verzocht ik Finch mij als gids te dienen. Wat is daar voor ongeloofwaardigs aan?

— Ik zou het misschien van ieder ander geloven maar van Finch niet, viel de inspecteur woedend uit. Hij liegt los en vast aan elkaar. Wat moest jij hebben van Svendrup?

— Dat is een particuliere aangelegenheid, inspecteur.

— Je weigert te antwoorden? Hoe is je naam?

— Henry White.

— Al eens straf gehad?

— Nooit!

— Wat is je beroep?

— Ik neem alles aan wat ik krijgen kan.

— Waarom heb je je tegen de politie verzet?

— Inspecteur, die vraag verrast mij. Als ik het had willen doen, zou het mij onmogelijk zijn gemaakt, want een van uw mannen en, helaas, een van de sterksten, trakteeerde mij op een slag met zijn knuppel, die het bijna overbodig had gemaakt, mij hier nog te onderwerpen. Verzet tegen de politie? Ik heb er zelfs geen seconde aan gedacht. De politie is mij trouwens heilig. Een uitsluitende instelling, die ten doel heeft, de persoonlijke eigendom te beschermen.

— Houd je sarcasme voor je. Misschien zal de lust daarvoor je wel spoedig vergaan, vriend, gaf de inspecteur boos te kennen. Waar heb je de revolver gelaten waarmee je geredacted hebt?

Raffles keek Finch vragend en een beetje verwijtend aan en deze boog deernedig het hoofd en zei schuldbe-
wust:

— Ik heb gezegd, dat je op de bandieten hebt geschoten, White, om ons te yerdedigen, ik dacht dat ik daar goed aan deed.

— Houd je mond en spreek alleen als je wat gevraagd wordt, snauwde de inspecteur. Krijg ik antwoord, White?

— Wel, ik heb die revolver wegge-
gooid, toen ik geen patronen meer had, antwoordde Raffles rustig.

— Is het je gewoonte met geladen re-
volvers rond te lopen?

— Men kan in een stad als Londen
niet te voorzichtig zijn.

— Weet je dat het dragen van wa-
pens verboden is?

— Ik heb daar wel eens wat van ho-
ren verluiden, maar ik heb dat altijd
als een grap beschouwd.

— Nu, dan hopen wij je hier aan te
tonen, dat dat voorschrift helemaal geen
grap, maar ernst is. Zeg maar eens pre-
cies wat je met die revolver eigenlijk
voorhad.

— Ik herhaal even precies, dat een
stad als Londen het dragen van vuur-
wapens somtijds noodzakelijk kan ma-
ken.

— Als men een vergadering van de
Bedelaarsclub gaat bijwonen. White, ik
zal verplicht zijn je nog enige tijd vast
te houden totdat je identiteit kan wor-
den vastgesteld.

Wat jou betreft, Finch, zo richtte de
inspecteur zich met gefronst voorhoofd
tot de andere arrestant, je zult wel be-
grijpen dat ik je niet loslaat voor ik
precies weet wat jij vannacht hebt uit-
gevoerd. Die kennismaking met heren,
die revolvers dragen, en er blijkbaar
ook zo handig mee weten om te gaan,
komt me meer dan verdacht voor. Ben
je lid van een van de bendes?

— Neen, inspecteur. Ik heb het wel
een paar malen geprobeerd, maar ik
ben afgestemd, en toen heb ik het maar
opgegeven.

— Waarom werd je niet als lid aan-
genomen?

— Och, daar moet je een kruwa-

gentje voor hebben, zei Finch mismoe-
dig. Ik weet niet wat er aan me man-
keerde, maar ze lusten me niet. Ja, als
ik connecties had gehad. Maar ik heb
ze niet nodig hoor. Dan maar geen lid.

— Precies. Jij bent een individualist,
prees de inspecteur hem ironisch. Nu,
breng ze dan maar weer weg, brigadier.
Wat is dat?

De laatste uitroep werd hem ontlokt,
daar de deur nog al ruw werd openge-
gooid, en een jonge vrouw met rossig
haar en een knap maar nu van woede
vertrokken gelaat werd binnengebracht
door twee stevige agenten.

Raffles had haar maar heel kort en
in een halve duisternis gezien, maar
toch herkende hij haar dadelijk. Het
was de vrouw, die beneden in de kel-
der geschoten had.

— Dit is rooie Daisy, inspecteur, zo
kondigde een der agenten haar komst
aan. Wij kregen haar net te pakken,
toen ze er van door wilde gaan, vlak
bij de vergaderzaal van de Bedelaars-
club. Zij heeft nog op een van ons ge-
schoten. Wij hebben haar de revolver
moeten ontwingen, en ze vocht als een
wilde kat.

De inspecteur keek hoofdknikkend
naar het opengekrabde gelaat van een
der agenten, en zei toen:

— Nu, daar zal wel een paar maan-
den cel opzitten, Daisy. Vertel mij eens:
je was er immers bij van nacht. Ken je
deze mannen?

De vrouw wendde haar bleek gelaat
beurtelings naar Finch en Raffles, toen
begonnen eensklaps haar ogen van
wraakzucht te fonkelen, en ze riep hees,
zich wringend in de greep der agenten:

— Als je me even loslaat, zal ik hem
mijn nagels over zijn tronie halen. Ik
zou hem kunnen doodtrappen. Hij heeft
Plet, mijn jongen zo gemeen geraakt,
dat hij er wel niet van bovenop zal ko-
men. En of ik weet wie hij is? Weten
jullie dat dan zelf nog niet eens, stom-
melingen? Hij is John Raffles, naar wie
jullie al jarenlang zoeken.

De uitwerking van die woorden was
verbijsterend.

De griffier maakte een lichtsprong,
en scheurde in zijn opwindung het pa-

plier dat hij juist voor de heift had volgetikt.

De inspecteur leunde achterover in zijn stoel, en zijn sigaar viel uit zijn wijdgeopende mond.

Hij keek Raffles aan, alsof hij een spookverschijning zag.

Onmiddellijk kwamen alle agenten daar in het vertrek, zonder dat er een bevel toe nodig was, aanlopen, en plaatsten zich in een halve kring om de gevaarlijke man, wiens naam daar zo even genoemd was.

De inspecteur kwam het eerst weer tot zich zelf, en stamelde:

— Ben je zeker van je zaak, Daisy?

— Zo zeker als ik er van ben, dat ik me hier sta te verbijten.

— Hoe weet je dat hij Raffles is?

— Omdat die andere daar hem zo noemde. Kijk eens aan, het is Finch in eigen persoon. Ik had je zo gauw niet herkend, lieverd.

Finch was op dat ogenblik jammerlijk om aan te zien.

Hij stond er bij als een hond die een pak ransel heeft gehad. Toen stamelde hij met moeite:

— Dat is nou iets, waar je niks aan doen kunt. Maar als ik dat serpent nog eens tussen mijn vingers krijg...

Hij maakte een woedende beweging in de richting van de vrouw, maar verder kwam hij niet, want twee agenten trokken hem dadelijk achteruit.

De inspecteur streek zich met innig welbehagen over zijn puntbaardje, en knikte een paar malen goedkeurend, als iemand die een welgeslaagde toneelvoorstelling bijwoont.

Het toeval, later zou hij het natuurlijk noemen: zijn speurderstalenten, had hem hier de man in handen gespeeld naar wie reeds zovele jaren vruchteloos werd gezocht, zodat men tenslotte de pogingen maar had opgegeven, in de veronderstelling dat John Raffles dood zou zijn, of zich ergens in het buitenland een schuilplaats had gezocht.

En daar stond hij nu, geboeid en wel, zeer bedaard, en glimlachend. Nu, dat lachen zou hij die brutale gast wel gauw afleren. Aan een vergissing dacht de inspecteur geen moment. Welke re-

den zou de vrouw hebben om te liegen? En de houding van Finch was veelbetekenend, een en al schuld bewustzijn.

En daarom begon hij bars:

— Is het waar, wat die vrouw zegt, Finch?

— Dat is te zeggen... begon de ongelukkige Finch te stotteren, met een blik naar Raffles die om medelijden smeekte:

— Ik dank je voor je goede bedoelingen, Finch, viel Raffles hem in de rede. Je ziet nu zelf dat je een beetje dom bent geweest, door zo hard te schreeuwen. Deze dame is niet met de vriendelijkste gevoelens jegens mij bezielde, en dat kan ik mij heel goed indenken.

— Je stemt dus toe, dat je Raffles bent? riep de inspecteur zegevierend.

— He, wacht even, dat is een tweede kwestie, antwoordde Raffles. Ik geef toe, dat hij mij zo genoemd heeft, maar ik erken niet, dat ik Raffles ben.

— Ja... ja... spitsvondigheden, zei de inspecteur sarcastisch. Waarom zou hij je dan zo genoemd hebben?

— Wel, om een goede indruk te maken misschien, gaf de Grote Avonturier te veronderstellen.

Maar de inspecteur was in een prachtig humeur geraakt en niet zo gemakkelijk meer van zijn stuk te brengen.

Hij leunde achterover in zijn stoel, en keek Raffles aan, zoals een verzamelaar een kostbaar stuk beschouwt, hetwelk zijn collega's hem stellig zullen benijden.

— Die praatjes zullen je niet veel helpen, broer, zei hij goedmoedig. Voor zover ik kan zien, ben je er gloeiend bij.

— En dat is mijn schuld, jammerde Finch. Ik had hem nooit zo moeten noemen, inspecteur, het was maar een grapje. Ik had hem net zo goed Bartholomeus of Jan Doedel kunnen noemen. Ik heb...

— Houd je mond, bulderde de inspecteur hem toe. Je hebt je versproken, Finch, en dat is jammer voor jou, want ik zal nu wel verplicht zijn om je vast te houden.

— Maar dat is heel onbillijk, inspecteur, riep Raffles uit. U kunt hem toch

niet straffen, omdat hij mij zo noemde.

— Hij zal je medeplichtige wel zijn.

— Finch? Geen sprake van. Ik ontmoette hem bij toeval op mijn woord van eer.

— Woord van eer, hé? grinnikte de inspecteur spottend. Denk je dat ik daar veel aan hecht?

Raffles was zo vlug tot vlak voor zijn ondervrager gekomen, dat de inspecteur nauwelijks de tijd had om te roepen:

— Houdt hem vast, maar houdt hem dan toch vast, ezels. Hij wil mij te lijf, de schurk.

De ogen van Raffles hadden een glans als van metaal, toen hij minachtend zei:

— U ziet heel goed, dat ik geboeid ben, maar pas op uw woorden, en onthoud wel, dat mijn erewoord op zijn minst even zoveel waard is als dat van u.

— Ga weer op je plaats staan, beval de inspecteur kortaf. Is die Finch al gefouilleerd?

— Jawel inspecteur.

— Iets van belang gevonden?

— Ja chef, een zakdoek, antwoordde een der agenten.

— Wat geestig, hoonde Finch. Ik mag dan zijn wie ik wil, maar ik ben gewoon, als het nodig is, mijn neus te snuiten. Heb je dat verstaan, lange slungel?

— Stilte daar, brulde de inspecteur opnieuw. Spreek als je wat gevraagd wordt. En vertel me nu hoe je deze man hebt leren kennen.

— In een bioscoop, antwoordde Finch prompt, zonder zich een ogenblik te bedenken.

— Wat zochten jullie daar bij de bedelaars?

— Ik zocht er niets, maar deze meeneer wilde met Svendrup spreken, en toen heb ik hem de weg gewezen. Toen

kwamen die smeerlappen van de Raven, met dat canaille daar, erbij, en dat is toch waarachtig mijn schuld niet. Ik had ze niet uitgenodigd, geloof dat maar. En rooie Daizy heeft wel drie-maal geschoten, daar durf ik op zweren.

— Dat zal je goed doen, Finch, als Piet daar achter komt, zei de vrouw, met ogen die van haat fonkelden. Ik zou hem voorlopig maar uit de weg blijven, als ik jou was.

De inspecteur had met opzet de twee hun ruzie laten uitvechten, in de hoop, iets nieuws te horen, iets, waaraan hij wat zou hebben. Maar nu zei hij ongeduldig:

— Breng het hele stel maar weer weg.

De zaak is zo helder als glas, en ik wil alleen maar weten, hoe die twee mannen elkaar hebben ontmoet, en wat ze daar in de vergaderzaal van de Bedelaarsclub uitvoerden. Best mogelijk, dat ze door de Raven waren vooruitgestuurd om eens polshoogte te nemen. Finch wilde woedend opstuiven, maar een paar agenten hielden hem stevig vast. Raffles haalde alleen maar minachtend de schouders op en bleef ook zwijgen, toen men hem en Finch weer gevankelijk wegvoerde.

De twee mannen hadden hun cachotten naast elkander. Ook dat was een slimmigheidje van de inspecteur, die er prat op ging, dat hij zijn mensen wel aan het praten wist te krijgen. De cipier zou zich met opzet en tamelijk opvallend verwijderen, maar niet zo ver, of hij zou kunnen horen wat die twee door de tralies heen met elkander zouden te bespreken hebben. En vaak kwam er op die manier wel wat los.

Hij wist echter niet dat Raffles de truc kende, en er alleen maar om glimlachte.

De Grote Avonturier was van plan, zijn tijd heel wat nuttiger te besteden.

HOOFDSTUK V

VRIJHEID

De cachotten in het bureau van de politie, waarheen de arrestanten voorlopig waren gevoerd, liggen voor een groot deel in een bijgebouw, dat door middel van een slecht verlichte gang in verbinding staat met het eigenlijke bureau.

Dat gebouw ligt aan een binnenplaats, tegenover de stallen, waar de paarden van de bereden manschappen gehuisvest zijn.

De derde zijde wordt gevormd door de achtergevel van het hoofdbureau, en de vierde wordt begrensd door een dikke muur van drie meter hoogte, van scherpe, ijzeren pennen voorzien.

De cachotten liggen aan weerszijden van een middengang en veel meer is er in het bijgebouw niet te vinden dan deze cellen, behalve een kleine keuken, waar het eten voor de gevangenen wordt

bereid, een vertrek waar gewonden verbonden kunnen worden en dan nog een hokje voor de dienstdoende wachtpost, die daar een tafeltje heeft, waarop het petroleumstel staat, hetwelk moet dienen bij de bereiding van de koffie. Daarvoor staat een gemakkelijke, rieten stoel, en de kussens daarin bewijzen, dat zelfs een politie-agent wel eens behoefte kan hebben aan rust, en gaarne zijn gedachten doet verwijlen in het land der dromen.

Achter die stoel hing het kleine, zwarte sleutelbord, met de witte nummertjes onder de haken.

De gang moest bijna aanhoudend kunstmatig worden verlicht, want zij schelde slechts twee rijen cachotten van elkander, die zelve hun beetje licht ontvingen door een hoog en smal raampje, waarin twee zware, vierkan-

te tralies elkander kruisten. De bewoners van de bokjes aan de binnenplaats waren er nog het best aan toe, want die aan de overzijde leefden meestal in het donker, daar hun raampjes uitkwamen op een smalle steeg. De overzijde daarvan werd gevormd door die hoge muur van een bierbrouwerij.

Zelfs midden in de zomer zag de zon maar een half uurtje van die dag kans heel even in die steeg binnen te gluren.

En het was juist in die donkere bokjes, dat het lot Raffles en zijn wederhelfte vreesde naast elkander had geplaatst.

Hij scheen op dat tijdstip een verheugende «baise» in de misdaad te zijn, want er waren maar weinig cahotten bezet.

Nu en dan kulerde de cipier door de gang op en neer, van zijn wachthokje aan het einde tot aan de deur, die de verbinding vormde tussen het bij- en het hoofdgebouw, rammelend met zijn bos sleutels.

Hij was een grote, zwaardlijvige man, en waarschijnlijk niet meer geschikt voor de straatdienst. Hij was altijd blootshoofds, en zijn helm hing aan een haak boven het sleutelbord.

Natuurlijk was het spreken verboden, maar het wachthokje was vrij ver, en telkens als de cipier daar was, konden Raffles en Finch haastig op fluiserende toon een paar woorden wisselen.

Ongemerkt poogde dan de waker de gang weer binnen te schuifelen, waarschijnlijk in de hoop iets te zullen opvangen, maar hij wist niet met welke tegenpartij hij te doen had.

Raffles zweeg dan onmiddellijk, en een ogenblik later behoefde hij in het geheel niet meer te spreken, want op zijn vraag had Finch hem geantwoord, dat hij de tiktaal uitstekend begreep.

Men weet wat het is, het is de taal, die vele gevangenen gebruiken, om zich met elkander in verbinding te stellen. Het is een soort van onzichtbaar morseschrift, en de taal wordt gesproken door middel van de knokkels, die op de celmuur tikken, of wel op de houten vloer, wat nog beter is, want de dreu-

ning plant zich dan verder voort, soms over een afstand van wel vier of vijf naast elkaar gelegen cellen.

Raffles en Finch nu hadden niets anders te doen, dan voor hun deuren te gaan staan, die niets anders waren dan een soort hek, vervaardigd uit ijzeren staven van een vinger dik, zo dicht mogelijk bij elkander en dan een hand door de opening te steken, waarbij de een de wijsvinger op de handrug van de ander legde. Zo kon aldus tikkend een vraag worden gesteld. En om te antwoorden behoefde de ander slechts hetzelfde te doen. Het duurde wel wat langer, maar door wat oefening kwam men het toch ver brengen in die onhoorbare taal.

En zo begon dan het vraag- en antwoordenspelletje, dat de cipier onmogelijk kon verstaan.

Raffles: «Heb je honger, Finch?»

Finch: «Ik zou wel een hapje lusten.»

R.: «We moeten hier weg, Finch.»

F.: «Jij hebt makkelijk praten. Heb jij werktuigen?»

R.: «Zeker heb ik die.»

F.: «Maak je zuster wat wijs, en die zouden ze niet gevonden hebben?»

R.: «Dan hadden ze beter moeten zoeken. Ik heb een heel fijn metaalzaagje en een vijltje ergens in de voering van mijn broek verborgen.»

F.: «Maar wat hebben wij eraan? We staan hier te kijken als stalagepoppen achter een winkelruut. Je wilt toch niet gaan vijlen waar dat wandelend wijnavat bij toekijkt?»

R.: «Zo dom zal ik niet zijn, Finch. Maar hij zal niet lang wakker blijven. Ik heb een slaapmiddeltje.»

F.: «Waar dan?»

R.: «In een van mijn jasknopen, die hol is, en er zit een uiterst fijn spuitje in. Het heeft een spitse punt, en een enkel drupje van de inhoud, nog niet eens zo groot als het allerkleinste regenspatje is voldoende om iemand binnen een uur te laten slapen als een oz.»

F.: «Maar er zullen herhaaldelijk mensen in en uit lopen.»

R.: «Dat moeten wij er natuurlijk op wagen. Vinden ze hem te vroeg, dan

zou het plannetje mislukken.»

F.: «Wat moeten we nu doen?»

R.: «Om te beginnen hem hierheen zien te krijgen. De rest is kinderwerk.»

F.: «Dat zeg jij. Ik help het je wenssen. Maar ik zal je helpen, want we kunnen er niets bij verliezen. Is dat goedje gevaarlijk?»

R.: «Volstrekt niet, tenzij het in een grote dosis wordt toegepast.»

F.: «Vooruit dan maar, wacht nog eens even: je zult toch wel wachten tot het nacht is geworden?»

R.: «Neen, zolang heb ik geen geld. En nu stil, daar komt hij aan.»

Inderdaad kwam de dikke cipier aanwandelen.

Raffles ging een paar stappen achteruit, en draalde wat aan een der dikke, hoornen knopen van zijn colbertjas.

Hij nam er het uiterst fijne buisje uit van zeer dun zilver, dat aan het einde gemakkelijk kon worden dichtgeknepen, juist zoals men dit doet met een tube tandpasta of olieverb.

En hij prees zijn vooruitziende geest, die hem had aangeraden, zich van dit kostbare kleine voorwerpje te voorzien.

De zware stappen van de cipier kwamen naderbij, en hij stond een ogenblik voor een der cachotten, om naar een arrestant te kijken.

Raffles en Finch konden die man onmogelijk zien, maar uit hetgeen de cipier zei, maakten zij op, dat de man zich ziek hield, en daarom bestraffend werd toegesproken.

Hij was nog geen half uur geleden binnen gebracht, bleek, met verwarde haren, en blijkbaar dronken, of misschien wel uitgeput van honger en vermoedenis.

En daar kwam de cipier aan, log en breed, en bleef precies voor het cachot van Raffles staan, om de arrestant, met zijn kleine oogjes nieuwsgierig te bekijken.

— Wel, wel, dat is dus de beroemde John Raffles, zei hij spottend, met een wat hese stem. Hoe voel je je nu wel dat je hier zo in je eentje zit?

— Slecht vriend, slecht, antwoordde Raffles mistroostig. Ik ben blij dat het

niet lang zal duren.

— Ha, ha. De inspecteur zei al, dat je een grappenmaker bent. Wou je ons al zo gauw weer verlaten?

— Over een uur zowat.

De cipier keek Raffles hoofdschuddend aan, een beetje schaapachtig.

Toen begon hij zacht te lachen, en zei verwijtend:

— En je bent nog een opschepper ook. Heb je die staven al eens gezien? wat dacht je dat het was? Deventerkoek?

Hij had gekscherend twee van de tralies omvat met zijn dikke vingers, en makte eraan.

— Je ziet wel geen verrikken aan, meneer Raffles.

— Geen tralis zo dik, of een zaagje, als het maar goed is, weet en wel weg mee, zei Raffles glimlachend.

— Al had je een zaag, zo groot als een wandelstok, dan zou je nog niet ver komen. Cijfer je mij weg?

— Grote Goden, riep Raffles uit. Negentig kilo.

— Drie en negentig, verbeterde de cipier trots, en spieren, geen vet.

— Dat is wel te zien, prees Raffles, wat een vingers.

Raffles had even de hand aangereekt, waarvan de dikke vingers nog altijd de ijzeren stang omklemd hielden, maar de cipier trok verschrift zijn hand terug en riep:

— Au, wat doe je? Je prikt me, heb je spelden bij je?

Raffles opende dadelijk zijn hand, zonder dat de cipier zag dat het de verkeerde was, en antwoordde lachend:

— Misschien mijn nagel. Apropos, krijgen we gauw wat te eten?

De cipier, die van het onbeduidende prikje al niets meer voelde, keek op zij naar de klok, boven de ingangdeur, en antwoordde:

— Je zult nog een half uur geduld moeten hebben, want dan komen ze met de soep.

Raffles zuchtte, maar hij wist goed zijn teleurstelling te verbergen:

Een half uur was tamelijk lang, en hij hoopte dat het verdovend middel niet al te snel werkte, want dan zou het

hele plan in duigen vallen.

De cipier wandelde weer terug naar zijn hokje en stak zijn petroleumstel aan. Enkele ogenblikken later vervulde de geur van koffie, die goed gezet was, de gang en de aangrenzende cachtotten.

Men hoorde het gerammel van een kop op een schotel, en om de ongelukkige gevangenen nog meer te doen beseffen wat zij misten, mengde zich met de koffiigeur nu ook de opwekkende lucht van goede pijptabak.

De zieke begon te kreunen, en de cipier kwam dadelijk ongeduldig en boos toelopen en snauwde tamelijk luid door de traliedeuren:

— Wat moet je nou weer?

— Ik wil eruit, steunde de man daarbinnen, die onzichtbaar bleef.

— Daar vertel je me niks nieuws, grinnikte de cipier, dat willen ze hier allemaal. Hou jij je nu maar kalm, dan zullen we straks wel eens de dokter laten komen, wanneer die zijn ronde doet.

— Ik voel me zo ziek als een hond.

— Dat komt van het leventje dat je leidt, bestrafte hem de cipier. En hou nu je mond en laat me rustig mijn koffie drinken. Ik weet niet wat het is, maar ik voel me ook niet al te fris.

Raffles had de woorden gehoord en schrikte. Zou de dosis bij ongeluk te groot zijn geweest?

Het werd nu betrekkelijk stil in het smalle bijgebouw.

Men hoorde niets dan het zachte kreunen van de zieke, het op en neer lopen van een andere arrestant in zijn nauw hek, als van een opgesloten wild beest in zijn kooi. En nu en dan het rammelen van de koffiekop van de cipier.

Trasg kropen de minuten voorbij.

Finch verkeerde in zulk een spanning, dat hij niet meer in staat was, met Raffles van gedachten te wisselen, en maar bevend en stil op zijn krib zat.

Maar precies op tijd ging de ijzeren deur van het keukentje open, en Raffles begreep hieruit reeds, dat dit hokje door een tweede deur met de binnenplaats in verbinding moest staan.

Een man in uniform kwam te voor-

schijn, die in een hand een etenssemmer droeg, en in de andere een zestal etensblikjes, die hij achtereenvolgens uit de emmer volscheppte, ze bij de steel houdend, om ze vervolgens door de tralies heen toe te steken aan de gevangenen.

Het was de man met de beloofde soep.

Misschien was die soep niet zo fijn als in het restaurant van het Savoy of het Carlton Hotel, maar Raffles en Finch waren beiden hongerig, en zij ledigden het etensblik tot de laatste druppel en aten ook de homp droog, bruin brood, die daarop volgde, tot de laatste kruimel op.

Het was alsof dat voedsel nieuwe kracht had geschonken aan Ted Finch, die nauwelijks kon wachten tot de kok-cipier met zijn soep weg was, om fluis-terend aan Raffles te vragen:

— Zou het ons lukken? Gaan we nu aan de gang?

— Nog even geduld, Finch. Het is immers nog niet zeker of onze dikzak al onder zeil is.

Op dat ogenblik kreunde de zieke in zijn cel op een erbarmelijke wijze, maar ditmaal kwam er niemand opdagen.

Het bleef volkomen stil in het hokje, waar de cipier zijn koffie had gezet.

Het was dus wel duidelijk, dat het hem onmogelijk was, zich te bewegen.

Raffles wachtte nog even, en ging toen, uit een donker hoekje van het cachot de beide fijne instrumentjes halen, die hij daar op de vloer had gelegd, onder zijn krib.

Het vijltje en het dunne zaagje waren beiden afzonderlijk gewikkeld in papierdun gummi.

Het vijltje was rond, in de vorm van wat de vakman een «rattestaart» noemt, en had aan beide kanten een oogje, waaraan men een veter of een eindje touw kon bevestigen. Op die wijze kon men het instrumentje stevig vastnemen tussen twee vuisten en het met kracht heen en weer trekken.

En al heel gauw had Finch gelegenheid, verbaasd te staan over de wonderbaarlijke vlugheid, waarmede dat kleine dingetje zich een weg baande door de ijzeren tralies.

Terwijl hij aan het werk was, nu en dan ophoudend om te luisteren, keek Raffles glimlachend naar hem, en zei tenslotte zacht:

— Dit vijltje is van horlogestaal gemaakt en die tralies zijn maar van ijzer.

— Hola, wat was dat? zei Finch.

Hij zweeg plotseling, want op niet verre afstand was ergens gelachen. Het was een proestlachje, en het kwam van de kant van het cachot, waar de zieke arrestant zat opgesloten.

Raffles had ook opgehouden met zijn werk, en luisterde, met een diepe rimpel tussen de ogen.

De tralie waaraan het slot bevestigd was, zou aanstonds gemakkelijk los te maken zijn.

Was het de cipier, die zoëven gelachen had? Dat kon bijna niet, want die had een lage, schorre lach. De zieke dan? Was die eensklaps genezen?

Plotseling scheen hem iets in te vallen, en hij vroeg zacht:

— Laat de man spreken, die daar zoëven gelachen heeft.

Er klonk zacht en vlug een reeks van woorden, in een geheel vreemde taal gesproken, het gelaat van Raffles verhelderde, en hij mompelde zacht voor zich heen:

— Ik had het kunnen weten. Henderson heeft Brand natuurlijk op de hoogte gesteld, en die heeft niet geaarzeld, zich hier te laten opsluiten, om mij te helpen bevrijden, als het moest.

En in het oor van Finch fluisterde hij:

— Die zieke speelt maar comédie. Het is een goede vriend van mij, die zich heeft laten opsluiten om mij te redden.

— Dan bent u wel gelukkig, zei Finch met een zucht. Mijn vrienden, het is zonde dat ik het zeg, laten mij gewoonlijk stikken. Maar hoe kan hij u helpen. Heeft hij dan zelf instrumenten bij zich?

Raffles stelde de vraag heel zacht, en het antwoord van Charles Brand kwam aanstonds:

— Ik heb een vijltje weten binnen te smokkelen. Maar ik hoorde je al aan de gang gaan. Moet ik het nog gebruiken?

— Niet nodig, het slot is er dadelijk uit. Wacht maar tot ik je deur kom open maken. Is Henderson in de buurt?

— In de achterstraat. Maar er zitten nog twee andere arrestanten in de cachotten. Zullen die ons niet verklappen?

— Waarom zouden ze dat doen, als we ook hen in vrijheid stellen? De cipier zei, dat er een bedelaar en een dronkkaard naast ons zitten.

Op dit ogenblik zette een heftig gesnurk in, hetwelk bewees, dat men zich althans om een der arrestanten niet behoefde te bekommeren. Dat was waarschijnlijk de dronkenlap, die over een paar uren toch weer zou worden weggezonden, na een boete tegen zich te hebben horen eisen.

Raffles ging dus kalm voort met zijn werk en vijf minuten later kon hij een stuk tralie met het hele slot eraan uit de deur nemen, die nu heel gemakkelijk geopend kon worden.

Nauwelijks had Raffles een blik in de richting van het hokje van de cipier geworpen, of hij zag daar de dikke man zitten, met zijn handen over zijn buik gevouwen, en diep in slaap.

Hij liep onmiddellijk op hem toe, lichtte even zijn oogleden op, trok de blocnote en het potlood naar zich toe, die op tafel lagen en schreef vlug:

« Deze man slaapt niet uit luiheid, maar omdat ik hem een slaapdrankje gegeven heb. John Raffles. »

Hij stak het papiertje met een punaise aan de muur vlak naast de deur, en nam de slaper zijn sleutelbos af.

Het eerste ontsloot hij de deur van de cel, waarin de gewaande zieke zat, en zei vol bewondering tot Brand:

— Mijn hulde. Je hebt je uitstekend vermomd. Ik zelf had het niet beter kunnen doen. En dit is zeker onze bedelaar.

Raffles stond voor een cel, waarin een dikke man zat opgesloten en wilde de sleutel al in het slot steken toen de dikzak bromde, die nauwelijks had opgekeken:

— Blijf af met je vingers. Waar bemoei je je mee? Laat mij maar zitten, ik heb het hier best. Moeien moet ik er

toch al weer uit. En ik weet niet waar ik naartoe moet.

Maak maar dat jullie wegkomen, ik zal je niet verraden. Hier naast ligt er nog een, maar die is stomdronken, dus die zou ik ook maar laten liggen.

Raffles begreep dat hij kostbare tijd zou verliezen door nog verder met de dikke man te praten. Hij maakte haastig de cel van Finch open en toen sloop het drietal vlug naar het einde van de gang, tot de deur naar de keuken bereikt was.

Juist op dat ogenblik ging de deur open, en de kok verscheen.

Hij was zo totaal verbluft op het gezicht van de drie mannen, die daar vrij rondliepen, dat hij reeds in zijn volle lengte op de vloer lag, voor hij nog goed en wel begreep wat er gaande was.

De drie mannen stapten vlug over hem heen, en Raffles trok de grendels terug van de deur, die naar de binnenplaats leidde.

Hij opende de deur behoedzaam en keek naar buiten. Op de binnenplaats waren drie of vier manschappen bezig, hun paarden te roskammen.

De staldeuren stonden wijd open, en men kon de paarden voor hun ruiven zien staan. Maar wat nog beter was, de grote inrijpoort naar de zijstraat stond eveneens open.

Zo juist was zeker een vrachtauto met een lading hooi binnengereden, en die was men nu bezig te ontladen. Het hooi werd in grote bossen opgehesen

naar een der zolders boven de stallen.

De auto versperde een groot gedeelte van de inrijpoort, het zou niet gemakkelijk zijn, daar zo gauw met een paard langs te komen.

Raffles glimlachte, en gaf haastig zijn instructies. Het volgende ogenblik trok hij de deur wijd open, en daar renden de drie mannen dwars over de binnenplaats.

Zij waren al voor driekwart overgestoken, toen een der agenten van zijn paard opkeek, en het drietal gewaar werd. Zijn eerste beweging was een greep naar zijn revolvertas, maar het noodlot wilde dat al die roskammende mannen wel werkkleren, maar geen wapens droegen.

Er bleef nu niet veel anders over dan zo hard mogelijk te roepen, maar daarmee houdt men geen vluchtelingen tegen. Het drietal was al om de auto heengelopen en onder de koetspoort. Een halve seconde later stonden zij op straat, en achter hen klonk het woedende getier van de agenten want er waren twee paarden losgebroken, verschrikt door het geschreeuw, die nu een grote verwarring aanrichtten.

De drie vluchtelingen maakten er een dankbaar gebruik van en sprinten door de stille achterstraat. De motor van de auto die daar geparkeerd stond, liep reeds en een seconde later stootte het voertuig de straat uit, en was om een hoek verdwenen, voor de woedende en scheldende agenten op hun beurt kwamen opdagen.

HOEDSTUK VI

HET GELD

Diezelfde avond omstreeks tien uur zaten Raffles en Brand in een klein kroegje, gelegen in een smalle, moreige straat, niet ver van het ondergrondse vergaderlokaal van de bedelaarsclub. Wat verderop zat Henderson, heel alleen, die zich hield als of hij het tweetal niet kende. Alle drie de mannen waren gekleed als varensgezellen, en schenen aan het passagieren te zijn.

Raffles had al een paar maal op de klok boven de deur gekeken, en merkte tenslotte op:

— Er zal hem toch niets overkomen zijn?

— Wie weet heeft de politie die arme Finch al weer in zijn kraag gegrepen, zei Brand. Hij is ongetwijfeld een schavuit maar in deze kwestie heeft hij zich werkelijk toch netjes tegenover je gedragen.

— Dat heeft hij zeker. Menig ander zou mij dadelijk verraden hebben, in de hoop zelf vrij te lopen. En wat een tegenslag voor de arme drommel, toen hij moest bemerken, dat men hem zijn buit ontroofd had, die hij onder de afvalton had verborgen.

— Ik dacht, dat hij zich de haren uit het hoofd zou rukken, zei Raffles glimlachend. Het is dan ook een heel bedrag voor zo'n man. Natuurlijk zijn die centen ook in handen van de Raven, Charles. Het is niet aan te nemen, dat louter bij toeval iemand op die verlaten binnenplaats kwam, en daar die vuile ton verschoof, om te kijken of er niets onder lag. Neen, het moet gezien zijn, toen hij het daar verstopte.

— Kan de politie geen onderzoek hebben ingesteld en het geld gevonden hebben?

— Dat klinkt niet erg waarschijnlijk. Wat viel er te onderzoeken op dat smerige binnenplaatsje? Hoe het ook zij,

die arme Finch is letterlijk wanhopig. Hij zou de hele namiddag besteden aan een onderzoek, zei hij. En de man, die het wegnam, die zal zich voor hem in acht moeten nemen. Intussen, ik hoop maar, dat hij komt, want op het ogenblik is hij de enige, die ons iets kan zeggen, aangaande de verblijfplaats der Raven. Misschien is de buit nog niet eens verdeeld. Als dat wel het geval is, zullen wij niet veel kans hebben, er nog iets van te achterhalen.

— Maar is het eigenlijk wel de moeite waard, Edward, voor zo'n betrekkelijk gering bedrag onze huid te wagen? vroeg Brand na enkele ogenblikken.

— Een som geld is nooit gering, amicé, als die mij wordt ontnomen door een vent die mij nu achter mijn rug denkt uit te lachen, zei Raffles rustig. Je vergeet bovendien het grote bedrag, dat de bedelaars juist zouden verdelen, en dat zij ook gestolen hebben. De bedelaars zullen het gauw genoeg weer bij elkaar hebben, maar mijn armen, en daarmee bedoel ik de werkelijk behoeftigen, die gebrek lijden, en toch hun hand niet willen ophouden, kunnen het heel goed gebruiken. Die Svendrup was niet veel zaaks. Charles, en het appeltje dat ik met hem te schillen had, zou hem zeker bitter hebben gesmaakt. Hij mag van geluk spreken, dat hij voor het ogenblik buiten mijn bereik is.

Brand zei niets meer. Hij wist dat Raffles deze onderneming niet alleen voor zich zelf op touw had gezet, maar voor een groot deel om Finch te helpen. Raffles had hem het geld nu eenmaal afgestaan, en zijn rechtvaardigheidsgevoel dulde niet dat die arme drommel, platzak huiswaarts zou moeten keren, als slachtoffer van de bende der Raven. Misschien zou hij later nog wel eens tegenover Finch komen te staan,

maar in dit geval was hij zijn medestrijder geweest, en daarom wilde hij hem niet in de steek laten.

Intussen was het reeds bijna half elf, en Brand begon zich al ernstig ongerust te maken, toen de deur van de kroeg werd geopend, en Finch binnentrad.

Hij zag er opgewonden uit, en zijn kleine muizenogjes schitterden.

Hij keek eerst even onderzoekend rond, om te zien of hij geen verklikkers kon ontdekken, en liep toen regelrecht op Raffles en Brand toe.

— Neem me niet kwalijk, dat ik wat laat ben, begon hij zacht, maar het ging niet anders. Ik heb lang moeten rondsnuffelen, maar ik geloof dat ik ze nu te pakken heb. Ik ben Tiger Mary tegen het lijf gelopen. Kennen jullie die?

— Ik geloof niet, dat ik het genoeg heb, zei Raffles glimlachend. Een vriendin van je?

— Vroeger geweest. Toen kreeg ik de bons, maar nu is zij er zelf uitgegooid, en nu zij de sigaar is, sta ik ineens weer bij haar in een goed blaadje. Ja dat gaat zo. Ze had pas vier maandjes opgeknappt, voor een laatje ergens in een bazar van Selfridge, en toen ze weer naar Mike Daring terug wou, zei deze dat ze kon ophoepelen. Dat heeft ze zich erg aangetrokken, en toen ze mij nu daarmee toevallig op straat op mijn tenen trapte, waren wij het gauw eens.

— Wie is Mike Daring? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Nooit van Mike gehoord? vroeg Finch op een toon van ongeloof. Maar mijn waarde heer, dat is een van de beruchtste aanvoerders van de Raven. Kapitein is zijn rang en ze zijn allemaal als de dood voor hem. Tiger Mary mocht hem heel graag, en u begrijpt wel dat ze nu overkookt en hem graag een loer zou willen draaien. Hij was bij de overval, gisternacht. Ze zegt, dat hij de centen nog heeft.

— Ik geloof, dat ik licht begin te zien, zei Raffles glimlachend. Waar is die jonge dame nu?

— Ze staat buiten te wachten. Maak je niet ongerust; namen heb ik niet genoemd. Ze weet niet wie je bent. Maar

ze durft niet binnen te komen, want ze staat nog bij de kroegbaas hier in het krijt.

— Maar ze loopt groot gevaar, als ze zo'n vent als Mike Daring aanvalt, merkte Brand op.

— O, dat kan haar geen steek schelen, zei Finch schouderophalend. Ze is erger dan een man. Ze staat nergens voor. Daarom noemen ze haar ook Tiger Mary en of jullie meedoen of niet, ze gaat hem van nacht toch opzoeken om een woordje met hem te spreken. Ze weet precies waar hij zit, hij en zijn mannetjes. En wat mij aangaat, ik zou het nog liever helemaal alleen doen, dan er van afzien.

Raffles bracht hem met een gebaar tot kalmte, greep zijn pet en zei:

— Houd je maar kalm, wij laten je niet in de steek. Heeft hij het geld in zijn huis?

— Nu nog wel, maar als we nog een uurtje wachten, is het foetsie. Dan komen die jongens om hun aandeel te halen, en de politie heeft ook al weer iets in de neus. Als we niet voortmaken, zijn we geiept.

De drie mannen stonden op, Raffles betaalde het gelag, waarna zij de straat opgingen, en Henderson hen onopvallend volgde. Drie huizen verder stond een nog jonge vrouw, met een bleek gezicht, die vroeger zeker knap was geweest, maar wier ogen nu dreigende uitdrukking hadden. Haar stem klonk schor toen ze, blijkbaar gerust gesteld, fluissterde:

— Ted staat voor jullie in, dat is me voldoende. En als jullie willen helpen, dan is het best, maar wat ik met Mike heb te verhandelen daar steken jullie je neus niet in, begrepen? Dat is een zaak tussen ons beiden. Hij heeft me beledigd, gruwelijk beledigd, en ik ben er de vrouw niet naar, om dat te dulden.

— Als dat onderhoud maar niet plaats heeft in onze tegenwoordigheid, zei Raffles koel. Voor het overige zullen wij je gang laten gaan.

— Vooruit dan maar. En zachtjes aan, want het beest heeft oren als een vos en als hij eerder zijn revolver heeft dan

fij, dan blaast hij je licht uit.

— Drommels, het schijnt dat we een opwindend slotbedrijf tegemoet gaan, spotte Raffles. Nu, wij zijn gewaar-schuw. Op weg dan maar.

Tiger Mary en Finch liepen vooruit, enige passen daarachter volgden Brand en Raffles, en een eind verder daar-achter sloot Henderson de stoet.

Een half uur liepen zij zo door, straat in, straat uit. Nu en dan door een smalle stikdonkere steeg, tot de vrouw de arm opstak, toen ze bij en klein binnenpleintje waren gekomen, in een der oudste en donkerste gedeelten van die armoedige stadswijk. Er brandde maar een enkele straatlantaarn, die bitter weinig licht gaf. De vrouw kwam terug, en fluisterde heel zacht:

— Hij is thuis, maar hij heeft een uitkijkpost uitgezet. Er staat er een voor de trap op wacht. Wie van jullie is de sterkste, en kan het best met zijn mes omgaan?

— Hela, wacht even, viel Raffles haar in de rede. Waarom moeten er dadelijk messen gebruikt worden? Is het niet voldoende als de man machteloos wordt gemaakt?

De donkere ogen van de vrouw flikkerden en zij nam Raffles van top tot teen op, terwijl ze langzaam en min-aachtend zei:

— Kun je geen bloed zien, jongetje? Bang voor een prik? Wil ik het dan maar doen?

— Niet nodig, antwoordde Raffles, koel, maar ik ben niet van het slag, dat een man verraderlijk van achter neersteekt. Een slag is voldoende, als hij maar zijn bek dicht houdt. Wijs hem mij aan; ik zorg voor de rest.

Schouderophalend deed de vrouw weer een paar stappen terug en wees haastig naar een oud, smal huis, waarvoor vaag een gedaante te zien was. Raffles zette zijn pet schuin op het hoofd, en kwam de steeg uitwaggelen, lallend als een dronken man. De wachtpost kreeg pas argwaan toen het te laat was. Hij greep nog naar zijn mes, maar reeds had de vuist van Raffles, bliksemsnel uitschietend, hem precies geraakt in het kuiltje van zijn maag, en hij viel als een boom.

Brand kwam dadelijk toesnellen en bond en knevelde de man volgens de regels der kunst, terwijl Tiger Mary een beetje minachtend, maar toch niet zonder be-wondering voor dat vlugge en stille werk toekeek.

Nog altijd was Henderson in de ach-terhoede.

Vlug en zacht liepen allen naar boven, fotdat de vrouw bleef staan op een don-ker portaal en op een deur wees, waar-onder een lichtschijnsel zichtbaar was.

— De deur is dicht en ik weet het wachtwoord niet, fluisterde Mary.

Raffles duwde haar opzij, en voor het eerst zag zij de reusachtige gedaante van Henderson.

— Indrukken James, maar je moet er niet tweemaal over behoeven doen, zei Raffles kortaf.

Henderson knikte, ging de bovenste treden op, deed een paar stappen, en wierp het volle gewicht van zijn ge-weldig lichaam tegen de deur, die bij de eerste aanval bezweek, en krakend openspleet.

De vier kerels daar binnen waren zó verrast, dat zij zelfs de tijd niet had-den, hun wapens te grijpen. Alleen de aanvoerder, Mike Daring kon nog zijn revolver te pakken krijgen, maar Raf-fles sloeg hem het wapen onmiddellijk uit de vingers, en toen was het overige kinderspel.

Op de tafel stond het ijzeren kistje dat Raffles kende, en daarnaast lag een zak van grof linnen, die bol stond, en er eveneens veelbelovend uitzag. In een oogwenk had Brand zich van zak en kistje meester gemaakt, terwijl Hender-son, met zijn revolver in de hand, de vier anderen ontwapende. Allen bleken revolvers, messen en boksbeugels bij zich te hebben. Zwijgend, vaal van woede, moesten zij dit alles afstaan.

— Ga daar binnen, want we sluiten jullie op, zei Raffles.

Op dat ogenblik was Tiger Mary met sluipende stappen naar Mike Daring togetreden, en siste hem toe, terwijl haar ogen van haat fonkelden:

— Je hebt me weggejaagd als een hond, hé? Daar zul je voor boeten, be-roering.

Ze had haar hand opgeheven, waarin iets flikkerde, wilde toestoten en de weerloze bandiet haar mes in de borst steken, toen Raffles, die haar niet uit het oog had verloren, haar pols greep en haar het mes ontwong.

— Niet van die grappen, waar ik bij ben, zei hij en zijn stem klonk ijskoud. Dat was afgesproken. Je ziet dat de man weerloos is. Geen sluipmoord, zolang ik het verhinderen kan. Bin nu naar binnen.

Met zekere haast en gespannen verwachtingen gingen de ontwapende bandieten het zijvertrek binnen, waarvan dadelijk de deur werd gesloten.

Stil en vlug gingen Raffles en zijn metgezellen de trap af. In een donker hoekje gaf Raffles Finch zijn aandeel, en méér dan dat.

Toen zei hij zacht, met de hand van de inbreker in de zijne, en hem strak aankijkend:

— Ik denk, dat wij elkander wel niet

meer zullen terugzien, Finch. Ga nu maar je eigen weg, en tracht die jonge dame terug te houden van een daad, die haar weer tien jaren van haar vrijheid kan kosten. Wat jou zelf betreft, je hebt nu wat geld. Wees verstandig en tracht er iets behoorlijks mee te beginnen.

De kleine, magere man lachte heel even, en zei:

— Je meent het goed met me, John Raffles. Ik geloof niet dat ik je raad kan opvolgen. Het zit te diep in me. Maar misschien, je kunt nooit weten, misschien doe ik toch wel mijn best om eens wat anders aan te pakken. En hoe het ook moge aflopen met me, ik zal deze twee nachten niet gauw vergeten. Ik heb een man leren kennen, waar nog een hart in zit. Als je ooit in de piepzak zit, roep om Ted Finch, en hij zal voor je door het vuur gaan.

Een handdruk en toen verdween Finch aan de zijde van Tiger Mary in de ondoorgrondelijke duisternis van een der smalle, donkere steegjes.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Onbekende Bokser

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵
Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandientemmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2246